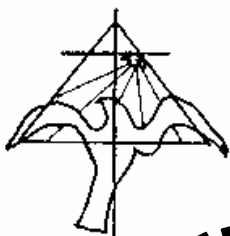

1

leden
2001

Košířský farní list

Leden

Tisíc let nebo jeden den ?

V postavení pozemských smrtelníků jsme zajatci času. Od okamžiku počítí tento čas narůstá a spěje nezadržitelně k okamžiku smrti. Nelze vrátit vystřelený šíp, pronesené slovo ani uplynulý čas. V okamžiku, kdy si uvědomíme podnět či myšlenku, které na nás zapůsobily, už se vůči těmto skutečnostem nacházíme v budoucnosti a stávají se pro nás minulostí.

Pokud nestihnáme zvládnout své úkoly, stává se čas naším nepřítelem. Dostáváme se dokonce do postavení štvance času. Ve zdoluhavých záležitostech je pro nás protivným společníkem. Pokud se podaří vyladit život s jeho rytmem, pak se stává někým docela jiným. Po splnění všech úkolů je vítaným kamarádem - máme dost času. Pokud nás něco uchvátí, přestáváme vnímat čas. Život plyne na plné obrátky.

Křesťanský kalendář nás upozorňuje na přelom tisíciletí. Překračujeme práh třetího tisíciletí tak jako práh každého nového roku s Pannou Marií - Matkou Boží. Letos tato novoroční slavnost připadá také na první den nového týdne. S Marií vždy začínáme něco nového. Ona je Jitřní hvězdou lidstva. Je novým stvořením, kterého se nedotkl žádný hřích. Svým mateřstvím vůči Božímu Synu umožnila příchod Nového Zákona, v němž se dává lidstvu milost, ospravedlnění a záchrana. V jejím bezvýhradném **ANO - STAŇ SE** vůči Bohu je u ní vyjádřen nejsprávnější postoj člověka a základ pravého životního stylu. Maria nás učí dobře prožívat Bohem svěřený čas.

POKOJNĚ - bez nervozity a zmatku

RADOSTNĚ - v moudrém rozvažování Božího slova ve svém srdci

V PEVNÉ DUVĚŘE - vždyť ví, že Bůh je svrchovaným Pánem všech věcí

POKORNĚ - je si vědoma laskavého Božího pohledu, žije před tváří toho, který "shlédl na svou nepatrnou služebnici". (Lk ,1,48).

Na začátku nového tisíciletí 1. ledna 2001 se při bohoslužbách v naší farnosti svěříme Panně Marii zásvětnou modlitbou, kterou Svatý otec přednesl spolu s 2000 biskupy za účasti asi 80 000 věřících z celého světa v Římě u příležitosti jubilea biskupů

8. října 2000. Svatý otec považuje toto zasvěcení za jednu z nejdůležitějších událostí Jubilejního roku.

P. Lohelius

Zasvěcení Panně Marii u příležitosti jubilea biskupů 8.10.2000

"Ženo, to je Tvůj syn!" (Jan 19,26) Zatímco se chýlí ke konci tento jubilejní rok, v němž si nám ty, Matko, znovu dávala Ježíše, požehnaný plod Tvého nejčistšího lůna, Slovo, které se stalo tělem, Vykupitelem světa, zaznívají pro nás zvláště sladce jeho slova, kterými nás odkazuje tobě a dělá tě naší matkou: "Ženo, to je Tvůj syn!"

Tím, že Ti svěřil apoštol Jana a s ním všechny syny církve, ba všechny lidi, Kristus nijak neoslaboval svou výlučnou úlohu Spasitele světa, ale spíše ji zdůrazňoval. Ty jsi zář, která nic neodnímá Kristovu světlu, protože existuješ v něm a pro Něm a pro Něho. Všechno v Tobě je "fiat"(staň se): Ty jsi Neposkvřněná, tys průzračnost a plnost milosti. Hle, Tvoji synové, shromáždění kolem Tebe na úsvitu nového tisíciletí!

1. Církev hlasem Petrova nástupce, k němuž se připojují hlasy tolika pastýřů, kteří se tu sešli ze všech končin světa, hledá dnes útočiště pod Tvou mateřskou ochranou a s důvěrou naléhavě prosí o tvou přímluvu tváří v tvář naléhavým výzvám , které se skrývají v budoucnosti.

2. Tolik jich v tomto roce milosti prožilo a prožívá překypující radost milosrdenství, kterou nám Otec daroval v Kristu. V místních církvích po celém světě a ještě více v tomto centru křesťanství přijaly tento dar nejrůznější kategorie osob. Zde se rozechvívalo nadšení mladých, zde se pozvedala úpěnlivá prosba nemocných. Zde procházeli kněží a řeholníci, umělci i novináři, lidé práce a vědy, děti a dospělí a všichni, kteří poznali v tvém milovaném Synu Boží Slovo, které se stalo ve Tvém lůně tělem. Vypros nám, Matko, svou přímluvou, aby se plody tohoto roku nevytratily a seménka milosti aby se rozvíjela do plné míry svatosti, k níž jsme všichni povoláni.

3. Dnes Ti chceme svěřit budoucnost, která nás čeká, a prosit tě, abys nás doprovázela na našem putování. Jsme mužové a ženy mimořádné epochy, tak úchvatné, ale i tak bohaté na protiklady. Lidstvo dnes vlastní neslýchaně mocné nástroje: může vytvořit z tohoto světa zahradu, nebo z něho udělat hromadu trosek. Získalo mimořádné schopnosti zásahů do samých pramenů života: může je užívat k dobru v rámci mravního zákona, nebo může podlehnout krátkozraké pýše vědy, která nepřijímá hranice, takže pak pošlapává úctu, jakou vyžaduje každá lidská bytost. Dnes více než kdy jindy je lidstvo na rozcestí. A ještě jednou, Svatá Panno, spása je všechna a jen ve tvém synu, Ježíšovi.

4. Právě proto tě, Matko, chceme vzít do svého domu jako apoštol Jan (*svov.Jan 19,27*), abychom se od Tebe naučili připodobnit se tvému Synu. "Ženo, to jsou tvé děti!" Jsme tu před Tebou, abychom svěřili tvé mateřské starostlivosti sami sebe, církev, celý svět. Naléhavě pros za nás svého milovaného Syna, aby nám v hojnosti uděloval dary Ducha svatého, Ducha pravdy, který je pramenem života. Přijmi ho pro nás a s námi jako v prvním společenství v Jeruzalémě, které se tísnilo kolem tebe v den Letnic. Kéž Duch otevře srdce pro spravedlnost a lásku, kéž přivede osoby a národy k vzájemnému pochopení a pevné vůli po míru.

Svěřujeme ti lidi, počínaje těmi nejslabšími: děti, které ještě nespátřily světlo světa i ty narozené v poměrech chudoby a strádání, mladé, kteří hledají smysl života, osoby bez práce a ty, které trýzní hlad nebo nemoc. Svěřujeme ti rozvrácené rodiny, staré osoby, o které nikdo nepečuje, a všechny osamocené a ty, kteří ztratili naději.

5. Ó Matko, která znáš utrpení a naděje církve i světa, pomáhej svým dětem v denních zkouškách, které život přináší každému, a učni, aby díky nasazení všech nepřevládly temnoty nad světlem.

Tobě, jitřenko spásy, odevzdáváme své putování v novém tisíciletí, aby pod tvým vedením všichni lidé objevili Krista, světlo světa a jediného Spasitele, který vládne s Otcem a Duchem svatým po všechny věky věků. Amen.

Liturgický kalendář

Leden 2001

1. Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE

2. Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského,
Biskupů a učitelů církve

6. Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ

7. Svátek Křtu Páně

14. 2. neděle v mezidobí

17. Památka sv. Antonína, opata

18. Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

21. 3. neděle v mezidobí

24. Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25. Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola

26. Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů

28. 4. neděle v mezidobí

31. Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

- Ve dnech **6.1.** a **20.1.** bude po mši svaté další **katecheze dospělých a společenství mládeže** ve farním sále u sv. Jana Nep.

Svatý Jan Křtitel

Druhý vrchol doby vánoční, slavnost Zjevení Páně zdůrazňuje velikost Božího Dítěte v tom, jak se navenek otvírá k veřejnému působení Páně. Zahrnuje připomínky klanění mudrců od východu, křest Páně a svatbu v Káně Galilejské. Křest Páně slavíme jako samostatný svátek v neděli po Zjevení Páně (letos už 7. ledna) a tímto svátkem doba vánoční končí.

„*Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu*“ (Mat 1,13). Tak popisuje evangelista příchod Ježíše ze skrytého života v Nazaretě na místo začátku jeho veřejného působení. Přišel na svět v Betlémské jeskyni mezi chudými a zde se řadí mezi hříšníky, kteří mají zapotřebí pokání. A proto sv. Jan Křtitel říká: „*Já bych měl být pokřtěn od Tebe a Ty jdeš ke mně ?*“ a Ježíš odpovídá: „*...je třeba, abychom naplnili vše, co Bůh žádá*“ (Mat 1.14) a ukazuje svou poslušnost vůči Otce.

Následujícího dne oslovuje Jan Křtitel Ježíše: „*Hle Beránek Boží, který snímá hříchy světa*“ (Jan 1,29). Srovnává Ježíše s beránkem, židovským obětním zvířetem, a ukazuje tak na jeho Oběť na Kalvárii, která je ve Křtu Páně vlastně už obsažena, protože v každém začátku je, jako v semeni, obsažen celý život až do konce.

Boží hlas, který zaznívá z otevřených nebes po Ježíšově křtu, zaznívá pro nás, hříšníky vzdálené časem i místem, abychom poznali v Ježíšovi Mesiáše a abychom si uvědomili, že jeho Obětí se nebesa otvírají i pro nás. Slova „*Toto je můj milovaný syn*“ znovu zdůrazňují, že pokřtěný Ježíš je Vtělené Slovo, jehož zásluhou se každý z nás stává adoptivním synem Otce prostřednictvím svatého křtu.

A kde se tato událost odehrála ? Evangelista říká „*To se stalo v Betánii na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil*“ (Jan 1,28). Především je třeba říci, že jde o jinou Betánii než ta, která ležela na Olivové hoře a byla domovem Marie, Marty a Lazara. Přesné místo, kde tato Betánie Jana Křtitele ležela, už asi nebudeme schopni zjistit. Máme však k dispozici tradici a velmi staré svědectví o tom, v kterých místech to bylo, a kde jsou až dodnes památky na Křest Páně.

Do Jordánu na jeho dolním toku, asi sedm a půl kilometru před ústím do Mrtvého moře (nazývaného v bibli Solným mořem) ústí malý potok Wádí al-Charrár. Je to poblíže místa prastarého brodu přes Jordán, kudy pod vedením Jozue izraelské kmeny vstoupily do Zaslíbené země. Tento potok vytéká z několika pramenů v kotlině ve vzdálenosti asi dva kilometry na východ od řeky. Órigenés (asi 185 - 254) nazývá toto místo Betabara, jak se uvádí v některých rukopisech. Theodosius (530) nachází na místě Ježíšova křtu mramorový sloup s železným křížem a kostel sv. Jana Křtitele na východním břehu, který dal postavit císař Anastasios. Poutník z Piacenzy, okolo r. 570, nachází kotlinu potoka obydlenu poutníky. Píše, že vyjmenovává všechny památky a nalézá obelisk ohrazený zábradlím, od něhož vedly schody do vody k dřevěnému kříži. Kostel postavený Anastasiem byl už asi rozbořen. Zbytky byzantských staveb blízko ústí Wádí al-Charrár stály ještě začátkem minulého století (kolem r. 1902). Lze si docela dobře představit, že tato kotlina byla působištěm sv. Jana Křtitele a že se odtud chodilo křtít do nedalekého Jordánu.

Theodosius nachází klášter sv. Jana Křtitele na západním břehu Jordánu. Ten byl postaven pravděpodobně pro lepší přístupnost z Betléma a Jeruzaléma. Po dobytí oblasti Araby se památka na Ježíšův křest přenesla na západní břeh. Řecký klášter je v těchto místech dodnes.

M.P.

Podle pramenů z Internetu a G.Krolla: „Po stopách Ježíšových.“

SMYSL GEST A POSTOJŮ V LITURGII CÍRKVE

V několika následujících číslech budeme na pokračování otiskovat dokument vypracovaný Českou biskupskou konferencí a podepsaný předsedou ČBK, olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem.

Liturgická praxe ukazuje, že je dobré si občas připomenout některé zásady a vracet se ke kořenům. Proto ČBK vypracovala příložený materiál a doporučila ho všem diecézím, aby se nejen nabídl základ sjednocení našich postojů při liturgii, ale abychom ji lépe slavili, hlouběji prožívali a více z ní čerpali pro svůj život s Kristem, vždyť celý náš život má být oslavou Boha i svědectvím pro svět. Dobře slavená liturgie je vrcholem našeho života i duchovním zdrojem pro život.

Různé prvky mše

ÚVOD

Obnovená liturgie umožňuje celebrujícímu knězi větší spontánnost, přizpůsobení okolnostem a povaze bohoslužebného shromáždění. Přesto může každý z nás sklouznout do určitého stereotypu nebo si vytvořit návyky, které neodpovídají duchu ani liteře pokynů uvedených ve Všeobecném úvodu k Římskému misálu nebo přímo v rubrikách. K liturgii je třeba přistupovat s úctou, abychom neumenšovali působení Ducha svatého, nezastiňovali samotného Krista a neupadli do rutiny profesionálních obřadníků.

Všeobecný úvod Římského misálu obsahuje mnoho podnětů, které je třeba promýšlet a dokonce prorozjímat a vracet se k nim, aby liturgie, kterou slavíme, byla jak naším osobitým projevem, tak i autentickou liturgií církve.

Čtení Božího slova a jeho výklad

Když čteme Písmo svaté, vstupujeme do vztahu k Bohu, který žije v těchto slovech, protože jsou jím vnuknuta. Božská inspirace není ukončená událost minulosti, nýbrž působí i dnes. " *neboť neviditelný Bůh promlouvá ze své přehojné lásky k lidem jako k přátelům (srovn. Ex 33,11, Jan 15,14-15) a s nimi se stýká (Bar 3,38), aby je pozval ke svému společenství a do něho je přijal*" (DV 2).

Z úcty k Božímu slovu by měl předčítající vyčkat, až dojde ke zklidnění, aby biblický text zazněl do soustředěného ticha. Je

vhodné využívat možnosti krátkých úvodů k jednotlivým čtením a také více dbát na slyšitelnost a srozumitelnost a dobře si čtení připravit. Jedním ze základních předpokladů je dobře fungující rozhlas. Je třeba též pamatovat na nedoslýchavé. Někde mají vyhrazeno několik míst se sluchátky. Protože se většinou střídá u mikrofonu více lidí, je vhodné, aby jeden z příslušujících podle potřeby upravil výšku mikrofonu.

Vzhledem k tomu, že z lekcionáře a evangeliáře čteme Boží slovo, je třeba dbát na to, aby se s těmito knihami zacházelo s patřičnou úctou a nepoužívaly se knihy již opotřebované. Používání volných listů nebo laciných brožurek znevažuje význam Božího slova a neumožňuje opravdové vzdávání poct (políbení, okuřování).

Účinnost Božího slova se zvyšuje živým výkladem, t.j. homilií,

kteřá je součástí bohoslužby (srovn. IG 42). Má ji mít obvykle sám celebrující kněz, nebo některý z koncebrantů či asistující jáhen (srovn. IG 42). Vzorem homilie je Kristův komentář v synagoze v Nazaretě: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." (Lk 4, 21).

Texty, příslušející knězi

1. Části, které říká předsedající shromáždění:

a) Modlitby pronášené jménem celé obce: eucharistická modlitba, vstupní modlitba, modlitba nad dary, modlitba po přijímání a rovněž uvedení a zakončení přímlyv - jejich povaha vyžaduje, aby byly přednášeny zřetelně a hlasitě a aby je všichni pozorně sledovali. Když je kněz říká, je nevhodné modlit se něco jiného nebo zpívat. Proto také varhany a jiné hudební nástroje zmlknou (srovn. IG 12)

b) Výzvy a úvodní a závěrečné formule - může je přizpůsobit skutečným podmínkám určitého shromáždění

c) Úvody (několika slovy!) - do mešní liturgie na začátku, do bohoslužby slova, do eucharistické modlitby před prefací a závěrečné slovo před propuštěním

d) Homilie

e) Závěrečné požehnání

2. Soukromé modlitby kněze, které říká pouze svým jménem, aby plnil svou službu s větší pozorností a zbožností, říká potichu (srovn. IG 13): Očist' mé srdce - před evangeliem, Radostná Boží zvěst - po evangeliu, S duší pokornou a Smyj ze mne, Pane - po přípravě darů, Pane Ježíši Kriste nebo pro Tvou lásku - před sv. přijímáním a Přijetí svátosti - při purifikaci.

Ostatní mešní texty

Mše je společným dílem celého shromáždění. činnou účast

vyjadřují a podporují především dialogy (vždy začínají pozdravem) a zvolání, které vytvářejí společenství mezi knězem a lidem, dále úkon kajcnosti, vyznání víry, přímlyvy a modlitba Páně, pak Pane smiluj se, Sláva, Svatý, Beránku, meditativní zpěvy (např. responsoriální

žalm a díkyčinění po přijímání) a procesionální zpěvy (vstupní zpěv, aleluja před evangeliem, zpěv při přinášení darů a při podávání přijímání).

Povaha těchto částí, které tvoří samostatný obřad vyžaduje, aby se při nich nekonalo nic jiného, např. aby se při přímluvách nepřipravoval oltář. Naopak zpěvy, jejichž posláním je doprovázet některý obřad, mají být logicky zpívány souběžně s ním, na př. obřad lámání chleba by měl probíhat souběžně se zpěvem Beránku, a to po celou dobu lámání chleba - tedy i více než třikrát, a podobně.

Pokračování příště

Svátosti

EUCHARISTIE

Eucharistie je nejvznešenější svátostí. V ní je sám Ježíš Kristus přítomen, obětován a přijímán jako pokrm. Touto svátostí církev stále žije a roste, v ní stále trvá oběť kříže, je vrcholem a pramenem křesťanské bohoslužby. Ostatní svátosti a veškerá činnost církve jsou k ní zaměřeny. Původně se říkalo "Lámání chleba" - typický obřad pro židovskou velikonoční večeři, použitý Ježíšem z lásky ke svým apoštolům na znamení své přítomnosti a na památku svých Velikonoc.

Církev je poslušna přikázání svého Pána "To konejte na mou památku!" Tato památka není pouhou vzpomínkou. Mocně v ní působí Duch svatý a z tohoto daru spásy dělá událost přítomnou a aktuální. Slova mají svátostný smysl: vydané tělo a prolitá krev. Oběť na kříži a oběť eucharistická jsou tedy obětí jedinou. Mění se jen způsob: na kříži krvavý, na oltáři nekrvavý.

Kristus je ve své církvi přítomen mnoha způsoby, ale zcela zvláštním způsobem je přítomen v eucharistii. Je to přítomnost pravá, skutečná, svátostná (ne fyzická), podstatná (chléb se stává Kristovým tělem), reálná (ne zdánlivá), trvalá (zůstává i po mši svaté), celá a úplná (s tělem, krví, duší, božstvím).

Svatá hostina při mši svaté nám dává účast na společenství Nejsvětější Trojice, vytváří jednotu tajemného Těla Kristova, dělá z církve Boží lid, uskutečňuje bratrství a smíření, vyjadřuje velikonoční radost z Kristova vítězství, je závdavkem budoucího království a záruka budoucí slávy. Nyní potkáváme Krista v jeho tajemstvích, potom ho uvidíme tváří v tvář, tak jak je (1Kor.13,12, 1Jan 3,2). Je to lék nesmrtelnosti (Jan 6,40),

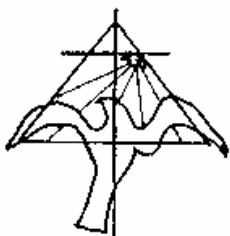
Když Kristus ustanovil tuto svátost a daroval nám Ducha, bylo jeho cílem dát nám účast na lásce a společenství Nejsvětější Trojice. To je přítomno ve mši svaté: K Otci se vznáší díkyčinění, Syn zpřítomňuje svou oběť, Duch svatý posvěcuje dary a vytváří společenství mezi členy, kteří se živí touto svátostí jednoty. "Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život" (Jan 6,53).

Z.B.

Pramen: Svátosti Krista a církve (Paolo Giglioni), Karmelitánské nakladatelství 1996

<u>Vydává:</u>	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
<u>Redakční rada:</u>	P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné

Březen

Slavnost Zvěstování Páně

Liturgie postní doby svou povahou nepředpokládá četnější zastoupení církevních svátků. Jejich slavení je v této době omezeno na minimum. Mezi tyto vzácně se vyskytující svátky patří Slavnost Zvěstování Páně.

Předmětem slavnosti je vtělení Syna Božího, na němž mají účast všechny tři božské osoby: Otec, jenž tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna (Jan 3,16), Syn že se stal člověkem, a Duch svatý, že svou všemohoucností uskutečnil vtělení Syna Božího. Ale i Panna Maria přispěla tím, že se podrobila vůli Boží, když řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“. (Lk 1,38)

Z různých názvů této slavnosti vyplývá, že byla původně považována za svátek Páně (*Annuntiatio angeli ad B.M.V.*, ale též *Annuntiatio Domini*, *Annuntiatio Christi*, *Conceptio Christi*) Časem se však ustálil název „Zvěstování Panny Marie“ a svátek získal charakter Mariánské slavnosti. Novodobá úprava sleduje návrat k původnějšímu názvu, vzhledem k výraznému christologickému obsahu slavnosti.

Slavnost byla stanovena na den 25. března, se zřetelem k narození Páně, tj.

devět měsíců před ním. V tomto roce 2001 je liturgické slavení svátku posunuto na pondělí 26. března, aby nekolidovalo se slavením 4. neděle postní.

Mnozí církevní autoři hloubali nad tajemstvím jádra celé křesťanské víry, které je možno vidět ve skutečnosti příchodu Boha na svět cestou vtělení, což je spojení s lidskou přirozeností u Bohočlověka Pána Ježíše Krista.

Mezi nejvyspělejší snahy o vystižení vhodnosti tohoto Božího skutku patří výklad sv. Tomáše Akvinského. Ve svém gigantickém díle *Summa theologiae*, p.III., q.I. a I. konstatuje, že bylo nejvhodnější, aby se prostřednictvím viditelných skutečností ukázala neviditelnost Boží. Proto byl učiněn celý svět: „ Co je totiž u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil.“

Podivuhodným dílem stvoření se však presentace věčné Boží moci i jeho bytí neukončila. Sv. Jan Damašský na začátku 3. knihy (De Orth.Fid. cap.I.) vysvětluje, že se tajemstvím vtělení ukazuje Boží dobrota, moudrost, spravedlnost i moc.

Dobrota - protože nepohrdl slabým stvořením

Spravedlnost - protože padlý (hříchem zasažený) člověk není sám schopen přemoci tyрана (d'ábla), ani se vysvobodit ze smrti

Moudrost - protože za největší dluh vynalezl nejvznešenější výkupné

Moc – protože není nic většího než učinit Boha člověkem

Sv. Tomáš Akvinský postupuje při výkladu vhodnosti vtělení spekulativním způsobem. Vychází z poznatku, že jednotlivé věci přísluší to, co odpovídá její vlastní přirozenosti. Např. člověku odpovídá přemýšlení, uvažování, racionalita, protože je podle své přirozenosti rozumovým tvorem.

Vlastní přirozeností Boží je Dobro. Cokoliv je dobré, je ve vztahu k Bohu – nejvyššímu Dobru. K povaze dobra patří tendence dávat se jiným. Proto k povaze nejvyššího Dobra patří, aby se nejvyšším způsobem spojovalo se stvořením, což se u Boha uskutečnilo tím, že „ stvořenou přirozenost tak spojil se sebou, aby byla jednou osobou ze tří – Slova, duše a těla „ , jak říká sv. Augustin (13. De Trin. Cap. 17).

Z těchto důvodů vysvítá, že bylo velmi vhodné a dobré, aby se Bůh vtělil.

Bůh se v Ježíši Kristu dává každému z nás. Tím nás podněcuje, abychom sebe darovali Jemu i bližním. Máme být tedy nejen rozumní, ale i dobří.

P.Lohelius

Zvěstování Páně je velmi častým námětem zpracovaným světovými malíři. Jedno z nejpůsobivějších je Zvěstování od **Fra Angelica** v klášteře sv. Marka ve Florencii. Klášter už je zrušen a je v něm umístěna obrazárna věnovaná právě Fra Angelicovi. Na první stránce reprodukován obraz je na zdi nad schodištěm do prvního patra, kde jsou bývalé cely dominikánských mnichů. V jedné z cel je ještě jiné, také velmi krásné, Zvěstování od téhož autora.

M.P.

Liturgický kalendář

Březen 2001

4. 1.NEDĚLE POSTNÍ

11. 2.NEDĚLE POSTNÍ

18. 3.NEDĚLE POSTNÍ

19. Slavnost SVATÉHO JOSEFA, snoubence Panny Marie

25. 4.NEDĚLE POSTNÍ

26. Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Oznámení

- **Katecheze dospělých** na téma: „Víra, naděje a láska“ a **společenství mladých farníků** budou pokračovat na první a třetí sobotu v měsíci, tedy **3. a 17. března** po večerní mši sv. ve farním sále.
- **Farní rekolekce** v postní době na téma : „Pilíře duchovního života“ se bude konat dne **31.března - v sobotu** po 4.neděli postní. První promluva začne v 15.30 hod. ve farním sále, potom bude příležitost ke svátosti smíření, křížová cesta a mše sv. s druhou rekolekční promluvou.

- **Křížové cesty** se během celé postní doby konají **v pátek v 17.00 hod.** v kostele Nejsvětější Trojice a **v sobotu v 17.00** v zimní kapli u sv. Jana Nep.
- „Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajičnosti a smírnému odčiňování hříchů.
Také ti, kdo v této době přijímají svátost manželství, mají být upozorněni, aby při svatbě pamatovali na vážný ráz této liturgické doby.“ (Liturgický kalendář, Praha 2000, str.51).
- V kostele sv. Jana Nepomuckého se **v sobotu 24.března v 11.00 hod.** při slavení Eucharistie slíbí lásku, úctu a věnost a vzájemně si tak udělí **svátost manželství** naši farníci Veronika Fundová a Petr Zborník. Na společnou životní cestu jim vyprošujeme hojnost Božích darů.
- Na 3. neděli postní, dne **18.března** je určena **sbírka na Arcidiecézní charitu.**

Půst

Půst není samoúčelný. Při znovuobjevení této dávno zasuté praxe byl půst leckdy zabsolutizován. Je to však osvědčený prostředek duchovní askeze, který nás spolu s modlitbou a almužnou může uvést do správného vztahu k Bohu i k lidem.

Pro správné chápání postu je rozhodující, abychom půst nebrali izolovaně, nýbrž především s modlitbou. Půst je modlitba konaná tělem i duší. Ukazuje, že naše zbožnost se musí vtělit, přijmout tělo, jako Boží Slovo přijalo tělo v Ježíši Kristu. Modlitba se stává tělem, je-li vyjádřena postem, zahrnuje i naše tělo. Pak není náš vztah k Bohu jen v naší hlavě, už neříkáme Bohu jen zbožná slova, nýbrž vyznáváme svým tělem, že po něčem toužíme, že jsme bez něho prázdní, že jsme odkázáni na jeho milost, že žijeme jeho láskou a že se náš hlad nedá ukojit pozemskými pokrmy, nýbrž jen Bohem samým a každým slovem, které vychází z jeho úst (Mt 4,4). Tak při postu uskutečňujeme svou existenci tvorů, kteří jsou stvořeni Boží rukou a teprve v Bohu znovu najdou své naplnění. Tvorů, kteří se nezastavují u darů, nýbrž usilují o samého Dárce, jenž je vlastním cílem jejich touhy. Tělem i duší se vzpínáme při postu k Bohu, tělem i duší se mu klaníme. Půst je křik našeho těla po Bohu, křik z propastné hlubiny, v níž se setkáváme se svou nejhlubší bezmocí, zranitelností a nenaplněností a v níž celou svou bytost necháme padnout do propasti Boha.

Pramen: Anselm Grün – Půst (Karm. nakl. 1995)

Z.B.

Pro postní praxi

Páteční půst od masa patří už dlouho mezi církevní příkázání. Jeho zachovávání je dnes velmi ztíženo. Tuto povinnost biskupové pozměňují tak, že věřící mohou dále zachovávat půst od masa, ale mohou si uložit nějaký projev pokání, skutek zbožnosti a lásky.

Půst: odepřít si maso, alkohol, sladkosti, zábavu v TV

Skutek zbožnosti: mše sv., Písmo sv., křížová cesta, růženec, meditace apod.

Skutek lásky: návštěva nemocných, péče o ně, pomoc bližním atd.

Na Popeleční středu a Velký pátek je půst od masa a půst újmy. Jen jednou za den se najíst dosyta. Tento půst je závazný pro katolíky ve věku 21 až 59 let. Mladí od 14 do 21 let a starší než 59 let mají pouze půst od masa. Každý věřící během postní doby (alespoň jednou za rok) by měl přistoupit ke svaté zpovědi a přijmout Tělo Páně.

Z.B.

Svatý křest v našem kostele

Možná, že si někteří z nás vzpomenou, jak po jedné nedělní mši sv. v létě loňského roku křtil náš P.Lohelius dítě romské rodiny. Byla to holčička a jméno jí rodiče vybrali vskutku

nevšední - Frančeska. Poněvadž Romové se v kostele často nevyskytují a v našem už teprve ne, počkal jsem, a křestního obřadu se v pozadí chrámu zúčastnil. Bylo tam mimo mne ještě několik málo jiných věřících, které tato ne zcela běžná příležitost zaujala. Tehdy jsem si vzpomněl na podobnou situaci z doby mého působení na východním Slovensku v šedesátých letech minulého století.

Tehdy tam rovněž Romové, (v té době ovšem Cikáni, označení Romové tenkrát nikdo nepoužíval a snad ani neznal), přinesli do místního kostela novorozeně - holčičku, za účelem jejího pokřtění. A divte se, místní „bílí“ věřící se nad tím pozastavovali, podobně jako naši v létě loňského roku u sv. Jana. Shodou okolností i tehdy kmotra udělala děťátku na čelo křížek levou rukou, k pobavení a snad i pohoršení přihlížejících. Obojí diváci se vzácně shodovali v názoru, že se jedná o pustou formalitu a téměř se pozastavovali nad tím, že důstojný pán se nechal k udělení sv. křtu vůbec přesvědčit.

Stojí psáno, že „cesty Páně jsou nevyzpytatelné“. Po letech jsem se doslechl, že cikánská dívka ze Slovenska byla později přijata do jednoho ženského řeholního řádu. Nyní již dlouho pečuje o stařečky a stařenky v kterémsi ústavu pro nevléčitelně nemocné kdesi v maďarsko-rumunském pohraničí. Kdo z nás si dovolí předvídat osudy té „naší“ Frančesky ?

Dš

Svátosti

Svátost manželství

Starý zákon se často uchyluje k obrazu manželství mezi mužem a ženou, aby znázornil pouto úmluvy, spojující Boha s jeho lidem.

Manželství vytváří manželská smlouva čili neodvolatelný souhlas, kterým se dva snoubenci svobodně a vzájemně darují a přijímají do té míry, že se z nich stane „jedna bytost“ (Gn 2,24; Mt 19,6). Aby dosáhlo manželské spojení svého specifického cíle, totiž dobra manželů a zplození a výchovy dětí, vyžaduje jejich *úplnou věrnost, nerozlučnou jednotu, svobodný souhlas*.

Manželská smlouva mezi dvěma pokřtěnými je velká už jako stvořená skutečnost. Ale Kristus Pán ji ještě povýšil, neboť jí dal důstojnost svátosti. Svátostná milost křesťanského manželství plynoucí z Kristova kříže umožňuje manželům, aby prožívali svůj vztah v nové dimenzi Božího království. Bůh stvořil člověka z lásky a povolal ho k lásce. Bůh ale zůstává první k prokazování lásky. Touto svátostí působí Duch svatý: jako Kristus miloval církev a vydal za ni sebe sama, tak mohou manželé udržovat a posilovat své spojení se stejnou důstojností a nerozdělenou láskou, jaká má svůj zdroj v lásce Boží. Mohou tak spojovat hodnoty lidské a božské v radostech a zkouškách života. Křesťanské manželství, Bohem požehnané, dělá z manželů společenství milosti a modlitby, školu lidských ctností a křesťanské lásky. Společenství evangelizující, kde děti slyší první zvěst o víře, takže rodiče mají být Kristovými svědky, první misionáři lásky a života.

Pramen: Svátosti Krista a církve (P.Gigliani, Karm.nakladatelství)

Z.B.

SMYSL GEST A POSTOJŮ V LITURGII CÍRKVE

(Pokračování)

Sezení je poloha vhodná k rozjímání a naslouchání kázání (1 Kor 14,30, Sk 20,9). Je vhodné také pro postoj učitele a předsedajícího. Nový misál předpokládá sezení při čteních před evangeliem a sponsoriálním žalmu, při homilii a přípravě darů a podle okolnosti též při posvátném mlčení po přijímání.

Klečení vyjadřuje pokoru, pokání a klanění. Modlit se v kleče je obecně lidský zvyk, který je dosvědčen i o Ježíšovi (Mk 13,35,Lk 22,41). Pro klečení při mši platí: Ať věřící pokleknou k proměňování, není-li to ztíženo nedostatkem místa, množstvím přítomných či jinými rozumnými důvody (IG 21).

K tomu, aby se dosáhlo zamýšleného záměru, tj. aby úkony a postoje odpovídaly tomu, co právě konáme (zásada pravdivosti), ale také „aby byly znakem vzájemného společenství a jednoty shromáždění“ (IG 20), bude třeba velké trpělivosti, ohleduplnosti a respektu. Prosazování správných postojů by se minulo účinkem, kdyby vyvolalo napětí a rozdělení.

Posvátné mlčení

Chvilé ticha a mlčení jsou stejně důležitou součástí liturgie jako modlitby a akce. Je třeba je zachovávat jako součást bohoslužby. Jeho náplň je závislá na tom, o kterou část mše se jedná. Při úkonu kajícího a po výzvě k modlitbě se jednotlivci v duchu soustředí, po čtení nebo homilii krátce rozjímají o tom, co slyšeli. Po přijímání pak ve svém srdci chválí Boha a modlí se (srov. IG 23).

Posvátné mlčení však předpokládá také ztišení. Liturgická slavnost se musí konat řádně a beze spěchu, se zřetelně odlišenými jednotlivými částmi. Neklid někdy vychází i z oltářního prostoru: lze spatřit kněze, jak si ověřuje čas, lektora, jak už během vstupní modlitby pospíchá k ambonu, ministranty, jak už během přímluv připravují oltář. Velmi záleží na tom, aby se nic nedělalo uspěchaně a aby i chvíle určené k mlčení byly dobře využity, aby nebyly formální, příliš krátké nebo prázdné. Např. při úkonu kajícího, jestliže vyzýváme „zamysleme se“, měli bychom opravdu poskytnout prostor ke krátkému zamýšlení. Po výzvě „Modleme se“ nejlépe odhadneme vhodnou délku mlčení, když se opravdu v duchu modlíme. Umění slavit liturgii znamená mít čas pro slovo, mít čas pro naslouchání, mít čas pro mlčení, chůzi, gesto. Je-li liturgie dobře připravená, nedělá se nic uspěchaně a nic se také neprodlužuje. To je prostor pro působení Ducha svatého.

Vstupní obřady

„Účelem těchto obřadů je, aby shromáždění věřící vytvořili společenství a dobře se připravili ke slyšení Božího slova a k důstojnému slavení eucharistie“ (IG 24). „ Vstupní zpěv podporuje jednotu všech shromážděných a uvádí do tajemství liturgické doby nebo svátku“ (IG 25). „ Pozdravem probudí kněz ve shromáždění vědomí přítomnosti Páně. Tímto pozdravením a odpovědí lidu se dává najevo tajemství shromážděné církve“ (IG 28).

Potom kněz nebo někdo z příslušujících může uvést věřící do mešní liturgie. Právě toto místo mše je šancí pro vytvoření společenství. Tam, kde je řečeno „těmito nebo podobnými slovy“, je možno uvádět vlastními slovy, ale délka by neměla výrazně přesahovat navržený text. Není možné mít čtyři kázání v jedné mši.

Po uvedení do bohoslužby vyzve kněz k úkonu kajícího. Měl by si dát pozor, aby jednotvárným opakováním nevznikl u věřících pocit formálnosti, prázdnoty a rutiny. Proto je třeba obměňovat jednotlivé formy kajícího úkonu. Třetí způsob umožňuje kromě navržených variant i vytváření dalších, ovšem dobře připravených. Je také vhodné používat v neděli obřadu pokropení lidu.

Vstupní obřady uzavírá vstupní modlitba. Neskládá se pouze z textu modlitby, kterou se modlí předsedající. Její jádro tvoří osobní modlitba věřících, kteří k tomu byli knězem vyzváni. Její latinský název „collecta“ napovídá, že shrnuje tyto prosby věřících. Proto má úmyslně obecný ráz. Je dobré občas věřícím připomenout smysl tiché chvíle po výzvě „Modleme se“. Komentátor může říci např.: „Shromáždili jsme se kolem Krista, který nás vede k Otci. Vložme nyní po výzvě k modlitbě do rukou Kristových svoje osobní prosby a prosme i za sebe navzájem.“ Je nutné, aby všichni celebranti užívali konkluze uvedené v misále a ne různě upravených nebo už změněných verzí.

Bohoslužba slova

Liturgie mše sleduje stupňující se přítomnost Krista. Nejprve je to přítomnost v samotném shromáždění, které se schází v jeho jménu. Naplňuje se příslib Pána: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich „ (Mt 18,20). Pak je to přítomnost v osobě sloužícího kněze. Krista přicházejícího v knězi zdraví shromáždění povstáním a vstupním zpěvem a dříve, než bude přítomen podstatně a trvale pod eucharistickými způsoby, přichází ve svém slově. (Srov. IG 7)

„Proto především čtení evangelia zdůrazňuje liturgii zvláštními poctami: ten, kdo má evangelium předčítat, připravuje se na to přijetím požehnání (jáhen od celebranta, kněz, celebruje-li biskup) nebo modlitbou. Věřící zvláštním zvoláním uznávají a vyznávají, že je mezi nimi přítomen Kristus a že k nim promlouvá, a proto mu naslouchají vstojí. Kněze evangelii se prokazují zvláštní projevy úcty“ (IG 35). Zde je třeba uvážit, kdy mají věřící povstat. Pokud se zpívá Aleluja, může to být po prvním aleluja, pokud se ovšem zpívá verš bez aleluja, sloka písně, nebo sborová skladba, je vhodnější nechat povstání až na okamžik, kdy jáhen vezme z oltáře evangeliář a pozvedne ho. Tím lépe vynikne, že se vzdává pocta Kristu.

„Poněvadž již z tradice úkol předčítání není úkolem předsedajícího, nýbrž přísluhujících, sluší se, aby obvykle jáhen, nebo když jáhen není, jiný kněz četl evangelium a lektor předčítal ostatní čtení. Není-li přítomen jáhen ani jiný kněz, čte evangelium kněz, který slaví mši“ (IG 34).

Vyznání víry je odpovědí na Boží slovo a přípravou na slavení eucharistické oběti (srov. IG 43). Je možné obměňování nicejsko-cařihradského vyznání víry s apoštolským.

Přímluvy na konci bohoslužby slova měly od počátku velký význam. Věřící se je modlí na základě svého všeobecného kněžství, protože Ježíš Kristus „nás učinil královským kněžstvem Boha, svého Otce (Zj 1,5) Tento kněžský úřad vykonávají všichni věřící vědomě pro celý svět, kdykoli se modlí „za svatou církev, za ty, kdo nám vládnou, za ty, kdo jsou obtíženi různými těžkostmi, za všechny lidi a spásu celého světa (IG 45). Už Nový zákon často vyzývá k modlitbě za druhé (srov. 1 Tim 2 1-4, 2 Kor 1,11, Ef 6,18n). „Je prospěšné, aby se ve mších s účastí lidu konala tato modlitba pravidelně“ (IG 45). Mělo by se dodržovat toto pořadí intencí: záležitosti obecné církve, za ty, kdo vládnou a za spásu světa, za všechny trpící a konečně za místní společenství.

Při zvláštních mších (např. při biřmování, při svatbě nebo pohřbu) se pořadí může uzpůsobit okolnostem, ale pohled shromážděné obce by měl vždy směřovat přes její hranice. Přímluvy uvádí výzva představeného, která oslovuje věřící. Oslovení Boha, které někdy bývá na začátku proseb, patří už k první prosbě, a měl by je říci ten, kdo prosby přednáší. Závěrečná modlitba předsedajícího shrnuje úmysly, podobně jako vstupní modlitba mše. Protože je to modlitba představeného, má při ní rozpjaté ruce.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

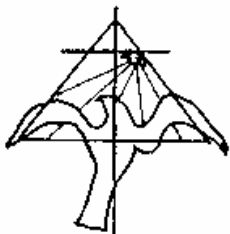
Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého

P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.go.cz>**Neprodejné**

Duben Vzkříšení těla

Na jaře nás dosud ještě i na některých místech ve městě (třeba v okolí našeho kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích) mohou okouzlit nejrůznější vůně kvetoucí přírody.

Křesťan si však nevšímá jen smyslového opojení, které rychle pomíjí. Také duše touží k něčemu krásnému a duchovně slastnému „přivonět“. O velikonocích je pro nás tou „nejvoňavější květinou“ skutečnost vzkříšení.

Co o něm víme? Především je třeba s pokorou uznat, že jde o tajemství Boží, které přesahuje náš rozum. Slavíme Vzkříšeného Pána. Věříme však, že Jeho vzkříšení pro nás obsahuje příslib našeho vzkříšení.

Toto dogma je jedním z článků víry, které ohromují naše poznávací možnosti. V *credu* je tato pravda uvedena jako jedenáctý základní článek víry, v němž se vyznává, že **Ježíš Kristus v poslední den vzkřísí naše tělo**, to znamená, že znovu spojí duši s tělem. K této skutečnosti se uvádějí dva závažné důvody. Jedním z nich je **účast těla na odměně nebo trestu**, vzhledem k účasti na dobrých nebo zlých činech během pozemského života. Druhý důvod spočívá v **dovršení vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí**.

Ve Starém zákoně se nauka o vzkříšení pomalu, ale stále upřesňovala. Obecným majetkem Židů se stala po návratu z vyhnanství. Byla tak uznávána, že její popěrače (saduceje) považovali za rozkolnou sektu, za částečné nevěrce. Tuto obecnou víru Židů vyjadřovala Lazarova sestra Marta, když po smrti svého bratra odpovídá na Ježíšova slova: „Tvůj bratr vstane.“ – „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ (Jan 11,23-24)

Už prorok Daniel mluví totiž o všeobecném vzkříšení mrtvých, dobrých i zlých: „Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.“ (Dan 12,2) Už zde povzbuzuje nadějí ve vzkříšení dobré, aby překonali pokušení a nástrahy života a zůstali věrní Hospodinu. A tuto nadějí opakují stále znovu v hrozných mukách svému pronásledovateli a nepříteli Makabejští bratři: „...král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme pro jeho zákony...Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni.“ (2 Mak 7,9-13)

V Novém zákoně se stává vzkříšení jedním z nejobecnějších námětů hlásání radostné zvěsti. Ježíš přímo polemizoval se Saduceji (Mt 22,23-33), kteří je popírali, a sv. Jan nám zaznamenal slova Páně: „Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší hlas Božího Syna a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.“ (Jan 5,28-29)

Sv. Pavel mluví o vzkříšení jako o ústředním a nejvíc zneklidňujícím námětu svých kázání. Zdůrazňuje je soukromě i na veřejnosti: tak králi Agrippovi klade otázku: „Což se vám zdá neuvěřitelné, že Bůh křísí mrtvé?“ (Sk 26,8) Před vladařem Felixem prohlašuje: „Jednou spravedliví i nespravedliví vstanou k soudu.“ (Sk 24,15) Ale i na Areopágu mluvil před

pohany o vzkříšení z mrtvých a také před Židy ve veleradě (Sk 16,31 a 23,6). V prvním listě Korintským o něm říká, že se na něm uskuteční plně Kristovo vítězství nad smrtí (1 Kor 15,54-57)

Učitelství úřad církve tradiční nauku uzákonil. Na čtvrtém lateránském sněmu prohlašuje: „Všichni lidé vstanou z mrtvých se svými těly, právě s těmi těly, které měli v tomto životě.“ A vyznání víry Pavla VI. potvrzuje: „Smrt bude s konečnou platností poražena v den Vzkříšení, kdy tyto duše budou spojeny s vlastními těly.“

Vzkříšení jako zjevená pravda má tyto dva body:

- všichni vstanou z mrtvých
- tělo, s nímž každý vstane, bude totéž tělo, které měl na zemi

Bezpochyby však bude naše tělo hluboce proměněno (aby mohlo být společníkem duše ve šťastné nebo nešťastné věčnosti), bude nesmrtelné, produchovnělé (připodobnělé duši), čili bude vnitřně a úplně účastné na stavu duše. Proto píše sv. Pavel Korintským: „Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost.“ (1 Kor 15,53)

Těla vzkříšených tedy nebudou stejná; těla zlých budou ohyzdná, těla dobrých velice krásná a oslavená. Těla zlých budou svou podobou naznačovat ošklivost jejich duší, avšak naopak těla dobrých budou svou krásou vyjadřovat krásu duší neposkvrněných hříchem.

Těla dobrých budou mít tytéž vlastnosti, jako mělo tělo Krista Pána po vzkříšení. Tyto vlastnosti je možno odvodit ze slov sv. apoštola Pavla v 1 Kor 15,42-44: „Tak je tomu i se vzkříšením z mrtvých. Do země se klade tělo, které podléhá zkáze, vstane však tělo, které zkáze nepodléhá.“ Tím myslí tělo nesmrtelné, neporušitelné, jež nepodléhá bolesti, jak také jasně vypovídá kniha Zjev 21,4: „On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“ Další vlastnost vzkříšeného těla je u sv. Pavla doložena těmito slovy: „Do země se klade tělo, které budí ošklivost, vstane však tělo, které budí úctu.“ Chce tím naznačit skvělost, krásu a zářivou jasnost vzkříšeného těla. To odpovídá výroku Páně v Mt 13,43: „Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce.“ Tak se skvěl Pán Ježíš, když se v přítomnosti svých tří apoštolů proměnil na hoře. Proto také řekl apoštol: „On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené.“ (Fil 3,21) Je však také z Božího slova zřetelně patrné, že se těla spravedlivých nebudou skvíť stejnou měrou. Jejich skvělost se bude lišit podle velikosti zásluh. K této skutečnosti směřují slova apoštola sv. Pavla: „Jinak září slunce, jinak září měsíc, jinak září hvězdy. Dokonce i hvězda od hvězdy se liší třpytem.“ (1 Kor 15,41)

Další vlastnost vzkříšeného těla pak vyjadřuje slovy: „Do země se klade slabé, vstane však silné.“ (1 Kor 15,43) Tak chce charakterizovat tělo čilé, hbité, obdařené podivuhodnou silou a mocí. Je totiž zbaveno veškeré tíhy, aby se snadno a hned odebralo tam, kam si duše přeje.

Čtvrtá důležitá vlastnost je u sv. apoštola doložena slovy: „Do země se klade tělo živočišné, vstane však tělo zduchovnělé. Jako je tělo živočišné, tak je i zduchovnělé.“ (1 Kor 15,44)

Tímto vyjádřením se zdůrazňuje nebeská povaha vzkříšených těl. Už nepotřebují pokrm, nápoj, spánek nebo cokoli jiného dříve nutně zajišťujícího pozemskou existenci. Budou se podobat oslavenému tělu Kristovu, které mohlo projít zavřenými dveřmi, náhle zmizet z očí pozorovatelů, proměnit svou podobu, takže byl Ježíš považován např. za poutníka nebo zahradníka.

Žijeme v době velmi rozbujeleho kultu těla. Tato zvýšená pozornost k tělesnosti člověka nám však může také připomenout touhu po oslavení těla ve věčném životě. Nemá nás to však vést k příklonu a přizpůsobení požitkářskému způsobu života. Víra ve vzkříšení těla zavazuje k tomu, abychom nezneužívali své smysly a tělesné údy ke hříchu. Chceme vstát mrtvých k věčné blaženosti nebo k věčnému zavržení ?

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Duben 2001

- 1. 5. NEDĚLE POSTNÍ**
- 8. KVĚTNÁ NEDĚLE**
- 9. PONDĚLÍ SV. TÝDNE
- 10. ÚTERÝ SV. TÝDNE
- 11. STŘEDA SV. TÝDNE
- 12. ZELENÝ ČTVRTEK**
- 13. VELKÝ PÁTEK**
- 14. BÍLÁ SOBOTA – večer – VELIKONOČNÍ VIGILIE**
- 15. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**
- 16.-21. PONDĚLÍ – SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
- 22. 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
- 23. Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka**, hlavního patrona pražské arcidiecéze
- 25. Svátek sv. Marka, evangelisty**
- 29. TŘETÍ NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

- 12.4. Zelený čtvrtek -** *kostel sv. Jana Nepomuckého*
17:30 mše svatá
(po mši sv. možnost adorace v Getsemanech do 21 hodin)
- 13.4 Velký pátek -** *kostel Nejsvětější Trojice*
15:00 křížová cesta
kostel sv. Jana Nepomuckého
(od 9 do 12 hodin možnost adorace v Getsemanech)
17:30 obřady Velkého pátku
- 14.4. Bílá sobota -** *kostel sv. Jana Nepomuckého*
(od 9 – 12 a od 14 – 19 možnost adorace u Božího hrobu)
20:00 vigilie slavnosti Vzkříšení
- 15.4. Boží hod velikonoční -** *kostel sv. Jana Nepomuckého*
9:30 mše svatá
kostel Nejsvětější Trojice
11:00 mše svatá
- 16.4. Pondělí velikonoční -** *kostel sv. Jana Nepomuckého*
9:30 mše svatá
kostel Nejsvětější Trojice
11:00 mše svatá

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků** budou **6. a 21.4.** po mši svaté ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého
- **V sobotu 7.4.** jsou všichni mladí lidé zváni na **Arcidiecézní setkání v rámci XVI. Světového dne mládeže.** Tentokrát se uskuteční v budově Arcibiskupského gymnázia na náměstí Míru. Program, který je připraven na celý den, začíná v 9:30 hodin. Další informace jsou na nástěnkách.

Takový malý kostelíček

Nedávno mě při čekání na autobus do Motola oslovil pán, s nímž se znám jen povrchně, spíše pouze od vidění, neznám ani jeho jméno. Ten dobrý muž se mne zeptal, vím-li, že v tom malinkém kostelíčku na Klamovce se něco děje. On že se již dlouho domníval, že se jedná o stavbu na spadnutí, odsouzenou k likvidaci podobně, jako nedaleké ruiny na Bud'ánkách. A teď najednou, k jeho velkému údivu, je tento malinký kostelíček potajmu odborně restaurován a nikdo o tom nic neví.

Chtěl jsem mu trochu oponovat a říci mu něco o péči těch, kteří se o opravu tohoto „malinkého kostelíčka“, jak on to nazývá, starají. Ale ten dobrák mě vůbec nepustil ke slovu. Sdílel mi, že minulý týden po ránu, když měl kolem cestu, nenápadně nahlédl pootevřenými dveřmi, dovnitř vstoupit si však netroufal. Uviděl ale, že je tam shromážděna skupina lidí a u oltářku dokonce kněz, konala se tam zřejmě bohoslužba. On že do kostela na normální mši nechodí, ale o Vánocích že je jeho zvykem zajít na půlnoční, takže věděl, co že se tam děje. Podívoval se nad tím, že v tak časnou ranní hodinu a ve všední den mají někteří lidé čas a chuť takového shromáždění se zúčastnit. Svůj monolog zakončil sdělením, že tohoto kostelíčka si bude teď daleko více vsímat, aby věděl, zda snaha o jeho vrácení původnímu účelu bude úspěšná.

Teprve nyní byl ochoten vyslechnout mojí reagenci na jeho informace, kterými mne zavalil. Stačil jsem mu říci, že se nejedná o žádnou akci prováděnou potají a bez vědomí veřejnosti, nebo dokonce úřadů. Vždyť právě Obvodní úřad pro Prahu 5 a též Ministerstvo kultury ČR se nemalými částkami podílejí na práci restaurátorů, kteří na rekonstrukci kaple pracují. Tím vším, co jsem mu na oplátku stačil sdělit já byl viditelně překvapen, nejvíce snad tím, když jsem jej před naším rozchodem pozval k účasti na našem pondělním či úterním shromáždění, jak on to nazval. Pozvání poněkud váhavě přijal, avšak zatím nepřišel. Snad někdy později.

Všichni čtenáři zajisté pochopili, že zmíněným „malinkým kostelíčkem“ mínil můj neznámý známý naší milou kapličku Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Mše sv. tam náš P. Lohelius slouží každé pondělí a úterý v 7,30 za účasti cca 10 věřících. I když rekonstrukce není ještě skončena, prostředí je tam přímo rodinné. Každý, komu čas dovolí tam přijít, dá mi jistě za pravdu. Oficiální tabulka praví: Kaple Nanebevzetí Panny Marie, barokní stavba vystavěná v roce 1752, za kněžiště použita starší kaple z konce XVII. století. Byla součástí návsi původních Košíř

Dš.

Svěcení olejů.

Používání olejů při udělování svátostí má velmi starou tradici. Již ve Starém zákoně byl olej používán k pomazání králů, k rituálnímu očišťování a ke svěcení oltářů. Velmi stará církevní tradice (začátek 3. století) dosvědčuje, že oleje používané ve svátostech byly svěceny.

Ke svátostem se používají tři oleje: olej katechumenů, olej nemocných a křížmo (to je směs oleje s balzámem). Tyto oleje svěť biskup ráno na Zelený čtvrtek při zvláštní mši svaté. Ti, kdo jsou při svátostech mazáni těmito oleji, jsou takto spojeni se svým biskupem. Liturgická barva této slavnosti je bílá.

Jako výraz jednoty kněží s biskupem v kněžství i ve službě i jako výraz jednoty diecéze se této mše svaté má účastnit co nejvíce kněží diecéze a ti, co s biskupem koncelebrují mají být z různých částí diecéze. V průběhu této mše svaté povzbudí biskup své kněze k věrnému plnění kněžských povinností a kněží obnovují své kněžské sliby. Věřící laici jsou zváni, aby se této mše svaté také zúčastnili a přispěli tak k vyjádření jednoty diecéze.

Nové posvěcené oleje se pak rozvážejí do jednotlivých farností, aby mohly být použity již o velikonočních. Připomeňme ještě, že staré oleje se spálí v ohni, který se svěť na začátku obřadů velikonoční vigilie na Bílou sobotu.

M.P.

SMYSL GEST A POSTOJŮ V LITURGII CÍRKVE

(Pokračování)

Bohoslužba oběti.

Přinášení darů.

Přinášení obětních darů je jedním z nejoblíbenějších prvků obnovené liturgie mše. Je to důležitý prvek aktivní účasti. Někdy z nepochopení a ve snaze zapojit co nejvíce dětí je přinášen i kalich, korporál, purifikatorium apod..To ovšem ubírá tomuto úkonu na pravdivosti, neboť tyto předměty nepředstavují dary věřících a mají být připraveny na oltáři před přinášením darů. Zpěv k přípravě darů by se měl ukončit, jakmile celebrant ukončí přípravu darů (po lavabo).Vybídnutí obce modlit se s knězem i modlitba nad dary už směřují k eucharistické modlitbě. (srov IG 53).

Eucharistická modlitba

Celebrant ji říká jménem celého shromáždění. Celá tato modlitba je oslavou Otce skrze Kristovu oběť, která se stává obětí celého tajemného těla, neboť věřící se obětují s ním, skrze něho a v něm, když je přijetí Eucharistie sjednocuje v jedno tělo a oni se proměňují v to, co přijímají (srv. LG 26-cituje sv. Lva Vel.). Boží lid vyjadřuje svou aktivní účast na této oslavě Otce, která zahrnuje také sebeobětování spolu s Kristem – Hlavou tajemného Těla, nejlépe stáním.Je přece královským kněžstvem a celebrant říká jménem všech „ že smíme stát před tebou a můžeme ti sloužit“ (II.eucharistická modlitba). Pokleknutí při proměňování je ovšem spontánním úkonem víry a úcty ke Kristu přítomnému v proměněných darech. Ke Kristu se také vztahuje aklamace na tajemství víry. Pokleknutí celebranta by mělo být důstojným a soustředěným úkonem, není však příležitostí k adoraci, protože Kristus zde není předmětem adorace, nýbrž Veleknězem, který nás shromáždil k oslavě Otce a rukama své církve podává Otcí svou oběť.

Eucharistická modlitba začíná dialogem před prefací. Velký počet prefací (oproti dřívějším 16) dává možnost, „*aby se různými způsoby rozvíjel předmět díkuvzdání a aby se plněji osvětlovaly různé stránky tajemství spásy*“ (IG 321). Aby se neupadlo do jednotvárnosti, je velmi žádoucí, aby si každý kněz preface prorozjímal, dobře je pochopil, pečlivě je volil pro každé shromáždění a s vírou a porozuměním je přednášel.

Závěrem eucharistické modlitby je doxologie, která znovu zdůrazňuje prostřednictví Krista, jediného Velekněze. Zvoláním „Amen“shromážděná obec vyjadřuje: to,co bylo řečeno, platí také pro nás, to přijímáme jako svá vlastní slova. Sv. Augustin říká: „Amen znamená podepsat se“, souhlasit s chvalozpěvem i s naším zapojením do Kristova obětování se. „*Církev usiluje dosáhnout toho, aby se věřící učili obětovat nejen neposkvrněnou oběť, ale i sebe sama, aby byli den ze dne Kristem prostředníkem vedeni k sjednocení s Bohem a mezi sebou, aby tak Bůh byl všechno ve všech*“ (IG 55 f). Amen na konci eucharistické modlitby je tedy podstatným strukturálním prvkem eucharistie. Svatý Jeroným vypravuje, že toto Amen zní v římských bazilikách jako úder hromu. Při zpěvu je možné význam této aklamace zesílit trojím opakováním, jak je někde zvykem (převzato z ambroziánské liturgie). Zvednutý kalich a obětní miska se položí na oltář až po doznění Amen.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého

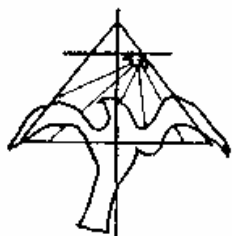
P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.go.cz>

Neprodejné

Červen

Norbert z Xantenu (1080 – 1134) Zakladatel premonstrátského řádu

*Blaze muži, který se neřídí radami
svévolníků, který nestojí na cestě hříšných,
který nesedává s posměvači, nýbrž si
oblíbil Hospodinův zákon,*

*nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.
Je jako strom zasazený u tekoucí vody,
který dává své ovoce v pravý čas, jemuž
listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*

(Žalm 1)

Norbert, syn knížete Herberta z Gennepu, byl od útlého dětství předurčen pro duchovní dráhu. Jeho vznešený otec mu poskytl přiměřené vzdělání a zajistil, aby již jako chlapec byl jmenován kanovníkem při chrámu sv. Viktora v rodném Xantenu v Porýní. Předpokládalo se, že z hochy bude významný prelát, který se bude v životě věnovat více politice a dvorskému životu, než opravdové službě Bohu.

Norbert opravdu projevil nadání pro život dvořana. Jeho nevšední schopnosti ho přivedly až na dvůr císaře Jindřicha V., který ho učinil svým kaplanem a sekretářem. Žil u dvora po devět let a byl svědkem stále se prohlubující roztržky mezi císařem a papežem. Ve sporu o právo na jmenování biskupů se císař dokonce zmocnil papeže a několika kardinálů a nechal je odvésti do svého vojenského ležení. Teprve, když mu papež dovolil jmenovat biskupy a opaty klášterů, propustil ho. Norbert byl panovníkovým chováním upřímně zděšen. Když v zápětí spor znovu vzplál, rozhodl se od dvora odejít a vrátit se do rodného města. Cestou ho náhle zastihla bouře a blesk udeřil těsně před kopyty jeho koně. Norbert padl omráčen na zem. Když opět přišel k sobě, vyložil si celou příhodu jako znamení Boží, že má od základu změnit svůj život. Navenek se nijak nezměnil, avšak uchýlil se do ústraní a připravoval se v klášteře sv. Michaela v Siegburgu k přijetí kněžského svěcení. V den, kdy se slaví příchod Páně do chrámu, pronesl své první kázání, v němž káral světský život kněží a žádal jejich nápravu. Jediným ohlasem, který sklídl, však bylo pohoršení. Vytýkali mu pýchu a obviňovali ho, že na sebe oblékl šat kajícíka, aby k sobě připoutal pozornost. Pokrytecky prý napodobuje život chudého řeholníka, ačkoliv je majitelem rozsáhlých statků. Nakonec musel z Xantenu odejít. Po vyhnání z rodného města se Norbert odebral k papeži Gelasiovi II., který právě žil ve vyhnanství ve Francii. Papež ho vzal pod svou ochranu a dovolil mu, aby jako kazatel působil po celé Francii. Norbert se ihned vydal na misijní cestu. Kázal prostým lidem o naději ve spásu, o křesťanské lásce a nutnosti smíru s nepřáteli, o povinnostech bohatých vůči chudým i o životě v manželství. Vypráví se, že pastýři opouštěli svá stáda a spěchali do měst, aby ohlásili jeho příchod. Ve Vincennes se Norbert těžce roznemohl a trvalo dlouho, než se opět uzdravil. Mezitím papež Gelasius zemřel a Norbert se proto vypravil k jeho nástupci, aby požádal o potvrzení svého kazatelského oprávnění. Se souhlasem nového papeže Kalixta II. pak založil klášter v osamělém místě, zvaném *Prémontré*. Zakrátko si svým kázáním získal první žáky. Začali žít společně a připravovat se na ke složení řeholních slibů. Jejich skupinka se rychle rozrůstala a bylo třeba vybudovat nový chrám i obydlí pro řeholníky. Norbert se

proto vypravil do Kolína nad Rýnem, kde doufal získat nové žáky a ostatky svatých mučedníků pro svůj klášter. Po příchodu do města se celou noc vroucně modlil a ráno pak z Božího vnuknutí označil překvapeným Kolíňanům místa, kde byla pohřbena jedna z družek sv. Voršily a sv. Gereon, spolubojovník sv. Mořice. Ve slavném průvodu pak byly nalezené ostatky přeneseny do Prémontré.

Bylo třeba stanovit, podle jaké řehole budou členové nového řádu žít. Vypráví se, že když Norbert o tomto problému dlouho uvažoval, zjevil se mu sv. Augustin a předal mu pravidla, která kdysi stanovil pro život řeholníků. O Vánocích roku 1121 složil Norbert slavné řeholní sliby a jeho příkladu následovali jeho žáci. Bylo třeba dosáhnout papežova potvrzení nového řádu. K tomu došlo roku 1126. Členové řádu byli zvaní podle mateřského kláštera **premonstráti**. Byli často povoláváni, aby svým kázáním působili na věřící a pomohli jim zbavit se nepravostí. Sám Norbert dokázal silou svých slov usmířit znesvářené šlechtice, kteří spolu po léta bojovali. Ve městě Antverpách pak úspěšně přesvědčil lid o nesprávnosti učení jakéhosi Tachelma, který nejprve jen káral nepravosti některých kněží, ale pak se začal prohlašovat za vyslance Božího. V zemi kvůli tomu vznikly krvavé rozbroje a teprve Norbert dokázal znovu nastolit mír.

Téhož roku, kdy byl jeho řád schválen, se Norbert cestou do bavorského města Řezna, kde měl v úmyslu sjednat sňatek svého přítele, zastavil ve Steieru. Právě tam pobýval císař Lothar se svým dvorem a jednal s duchovenstvem o obsazení arcibiskupského dvorce v Magdeburku. Když se náhle objevil u dvora Norbert, považovali to všichni za Boží pokyn a jednomyslně ho jmenovali arcibiskupem. Magdeburg připravil novému arcibiskupovi skvělé uvítání, Norbert však vstoupil do katedrály v mnišském oděvu, bos a s pokorně skloněnou hlavou. I v příštích dnech se choval velmi skromně, zachoval si asketický způsob života a k překvapení všech nevedl skvělý dvůr, jak bylo tehdy u církevních hodnostářů zvykem. Snažil se také o nápravu duchovenstva, vymáhal zpět církevní majetek, který si šlechta přivlastnila, neváhal použít církevní klatbu. Vzdorná šlechta a odbojní kněží proti němu poštváli lid, kterému namluvili, že Norbert chce z chrámových oltářů odcizit ostatky svatých a předat je svému řádu. Rozlíčený dav oblehl arcibiskupa v katedrále. Když před něj Norbert oděný do biskupského rouch odvážně předstoupil a žádal, aby nechali ostatní kněze svobodně odejít, zaútočili na něj a dokonce těžce zranili služebníka, který se ho pokusil chránit. Jen díky duchapřítomnosti několika kněží, kteří začali vzbouřencům ukazovat domněle odcizené ostatky a zásahu císařského správce, přežil Norbert útok bez úhony. Musel však z města na čas odejít. Uchýlil se do kláštera a nad vzbouřeným městem vyhlásil klatbu. Ta schladila vzbouřencům hlavy a záhy požádali o odpuštění. Arcibiskup se s nimi usmířil a od té chvíle se již nikdo neodvážil zpochybňovat jeho autoritu.

Posledním Norbertovým diplomatickým činem byla cesta s císařem do Říma. V té době došlo v církvi k rozkolu, byli zvoleni dva papežové. Císař Lothar se postavil na stranu Inocence II. a vytáhl s vojskem do Itálie, aby Inocence dosadil na papežský stolec. Když přitáhli k Římu, navrhl Inocencův protivník Anakletos, aby spor mezi oběma kardinály rozsoudil císař. Norbert svou autoritou a výmluvností přiměl Inocence, aby s návrhem souhlasil. Rozhodnutí pak vyznělo v Inocencův prospěch. Norbert se vrátil z Říma nesmírně vyčerpán a těžce nemocen. Ještě ve svém chrámě oslavil velikonoce, ale po nich byl již upoután na lůžko a v červnu roku 1134 zemřel. Když se koncem 16. století stal Magdeburg protestantským městem, byly Norbertovy ostatky převezeny do Prahy a uloženy v klášterním kostele premonstrátů na Strahově.

Norbert, zakladatel řádu premonstrátů, je nejčastěji zobrazován jako biskup s monstrancí v rukou. U nohou mívá symbolickou postavu přemoženého kacíře Tachelma. V premonstrátských kostelech se opěvuje i scéna Norbertova obrácení, podobná obrácení sv. Pavla a obláčka sv. Norberta, při níž mu Panna Maria podává řádový oděv. Od roku 1627 je uctíván jako jeden z českých zemských patronů.

Martin Tyburec, bývalý košířský farník a ministrant

Liturgický kalendář

Červen 2001

1. Památka sv. Justina, mučedníka
První pátek v měsíci
- 3. Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO**
5. Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. Sv. Norberta, biskupa
- 10. Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE**
Poutní slavnost našeho farního kostela
11. Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. Památka sv. Antonína z Padovy , kněze a učitele Církve
- 14. Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ**
- 17. 11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
21. Památka sv. Aloise, řeholníka
- 22. Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA**
23. Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
- 24. Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE**
28. Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
- 29. Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ**

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** se konají **2. a 16. června** ve farním sále
- **Poutní slavnost v kostele Nejsvětější Trojice** se bude konat **v neděli 10. června v 11 hodin.**
- **Výprava do kláštera** se uskuteční (letos již po osmé) **v neděli 17. června** do minoritského kláštera u kostela sv. Jakuba v Praze 1, ul. Malá Štupartská (za obchodním domem Kotva). **Sraz je v 15 hod.** před kostelem sv. Jakuba. Srdečně zveme všechny farníky.
- **Táborák** k ukončení školního roku a k oslavě začínajících prázdnin se uskuteční **ve čtvrtek 28. června 2001.** Předcházet mu bude slavení **děkovné Eucharistie v 17,30.** I letos bude přichystán tradičně bohatý program, plný různých překvapení. Za nepříznivého počasí bude program ve farním sále. Zváni jsou nejen rodiče s dětmi, ale i všichni naši farníci.

Kdo jsou minorité ?

Před návštěvou minoritského kláštera u sv. Jakuba bude snad vhodné si povědět o minoritech alespoň to nejnnutnější. Minorité (menší bratři) jsou jedním ze tří řádů, které vycházejí z řeholního hnutí založeného sv. Františkem z Assisi (další dva řády jsou františkáni a kapucíni).

Po smrti sv. Františka se v hnutí objevují různé směry. Minorité přijímají zmírnění některých velmi přísných požadavků sv. Františka a zdůrazňují život ve společenství,

v konventu (proto se jim někdy říká též konventuálové), pastorační činnost v městech a studium. První minoritský klášter v Čechách byl založen právě u sv. Jakuba asi v r. 1232.

Všechny proudy dosti rozrůzněného františkánského hnutí patřily po právní stránce do jednoho řádu až do začátku 16.století. V r. 1517 papež Lev X. oddělil od sebe dva směry - minority a františkány - i právně. Nedlouho potom vznikl řád kapucínů.

Dnes je v celém světě asi 4.500 minoritů. Kromě jiných povinností pečují o hrob sv. Františka v Assisi, basiliku sv. Antonína v Padově a o velké městské kostely sv. Františka v Bologni, Santa Croce ve Florencii a Santa Maria Gloriosa dei Frari v Benátkách.

Minorité nosí černý hábit s kapucí a s bílým provazovým cingulem.

M.P.

Abychom nezapomněli...

Patero církevních přikázání

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid.

„O nedělích a dalších zasvěcených svátcích jsou věřící vázáni povinností účastnit se mše. Kromě toho se zdrží práce a činností, které jsou na překážku bohoslužbě a radosti, vlastní dnu Páně, nebo náležitěmu duševnímu i tělesnému zotavení“ (kán. 1247 CIC)

„Povinnost účasti splní, kdo se mše účastní kdekoliv se koná katolickým obřadem, buď v den svátku, nebo večer předcházejícího dne.

Jestliže z důvodu nedostatku duchovních nebo z jiného závažného důvodu není možná účast na mši, velmi se doporučuje, aby se věřící účastnili bohoslužby slova, jestliže se koná podle předpisů diecézního biskupa ve farním kostele nebo na jiném posvátném místě, nebo aby se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami, nebo v rodině nebo ve společenství rodin“ (kán. 1248 §1a2 CIC)

2. Vyzpovídat se ze svých hříchů alespoň jednou za rok.

Každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy“ (kán. 989 CIC)

3. Přijmout Svátost oltární aspoň ve velikonoční době.

„Každý věřící je po svém prvním svatém přijímání povinen alespoň jednou za rok přistoupit k svatému přijímání. Toto přijímání je povinen splnit v době velikonoční, pokud je ze spravedlivého důvodu nesplní v jinou dobu během roku“ (kán. 920 §1a2 CIC)

4. Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmou ve stanovené dny.

„Pokání zdrženlivostí i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista“ (kán.1251 CIC)

5. Přispívat církvi na její potřeby.

„Křesťané jsou povinni přispívat na potřeby církve, aby měla prostředky, nutné pro bohoslužby, pro apoštolát, pro charitativní činnost a také pro přiměřené vydržování těch, kdo jí slouží.

Křesťané jsou také povinni usilovat o sociální spravedlnost a ze svých příjmů podporovat chudé, pamětivi příkazu Páně“ (kán. 222 §1a2 CIC)

Zasvěcené svátky:

všechny neděle, slavnost Narození Páně a slavnost Matky Boží, Panny Marie.

Církev doporučuje stejně slavit:

Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Neposkvrněné početí P. Marie, Nanebevzetí P. Marie, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Všech svatých.

Posty:

Popeleční středa a Velký pátek jsou dny přísného postu: zdrženlivosti od masa i újmy v jídle (zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let)

Každý pátek, pokud na něj nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání. Forma pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba.

Celá postní doba je časem kající praxe církve.

Před každým přijímáním Svátosti oltární je eucharistický půst alespoň 1 hodinu.

Projekty arch. Jaroslava Čermáka

Minulý měsíc jsme si životopisem připomněli sté výročí narození arch. Jaroslava Čermáka.

Dnes se podíváme na jeho projekty kostelů a kaplí v Čechách a na Moravě, jichž vypracoval celou řadu. Postaveny však mohly být pouze tři kostely, jedno dřevěné kostelní provizorium a jedna kaple.

První kostel je zasvěcen Božskému Srdci Páně a stojí v Malém Beranově u Jihlavy. Tento kostel začal projektovat v r.1937 a protože šlo o jeho první sakrální stavbu, která pro něho znamenala zásadní zkušenost, rozhodl se ho vypracovat zcela zdarma. O tomto kostele jsme podrobněji psali v loňském březnu a uveřejnili jsme původní slova arch.Čermáka k návrhu tohoto kostela. S naší farností je také navíc spojen tím, že do něj po roce 1990 jezdil slavit mše sv. P. Lohelius.

Vánoční přání arch. J. Čermáka z roku 1934

Druhý kostel je zasvěcen sv. Vojtěchovi a nalézá se ve čtvrti Čtyři Dvory v Českých Budějovicích. K tomuto kostelu bych se chtěl v budoucnosti ještě samostatně vrátit, protože ho znám ze svých studií v Českých Budějovicích, kde jsem kolem něho pravidelně jezdíval, neboť se nachází blízko vysokoškolského komplexu s menzou.

Přes tyto spíše venkovské kostely vede vývoj práce arch. Čermáka k jeho nejvýznamnějšímu a nejlepšímu dílu – kostelu sv. Jana Nepomuckého v Košířích. Projekt

tohoto kostela vypracoval s veškerými detaily a zařízením interiéru a ztvárnil zde celou řadu hlubokých symbolů.

V r.1940 vyhrává architektonickou soutěž se svým návrhem kostela sv. Františka z Assisi v Praze-Krči. Tento projekt bohužel nebyl realizován a tak arch. Čermák vypracovává projekt prozatímního dřevěného kostelíka, který realizován byl a slouží dodnes.

V r.1942 dochází u arch. Čermáka k postupnému odpoutávání od funkcionalismu a ke zdůrazňování výtvarné stránky při kompozici hmot a jejich vztahu. Vypracovává projekt dvoulodního kostela, fary a hřbitova v Puklici. Dochází zde ke střetu forem. Na jedné straně přesný kubus věže, na straně druhé zdůraznění křivky. Celková kompozice vytváří pravouhelník, kde kostel je jednou stranou, ohoz s farou stranou druhou a společně ohraničují nádvoří.

V r.1944 vypracovává různě pojaté návrhy několika kostelů. Prvním je kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie v Praze-Kbelích, kde dochází k absolutnímu vybočení charakteru tohoto stavebního díla oproti dřívějším pracím. Základním výchozím tvarem je hyperbola a venkovní i vnitřní ztvárnění je poměrně složité. Kostel má tři podzemní a tři nadzemní podlaží.

Druhým projektem je Heraldická kaple sv.Václava v Nemili-Filipově u Zábřehu na Moravě. Najdeme zde odvážné klenutí v podobě rozepjatých křídel erbu. Dvě věže v průčelí vytvářejí masivní vstup, který revokuje představy o ranných vesnických kostelech na našem území.

Třetím projektem je kostel v Radotíně, kde zčásti dochází k návratu ke kubistické formě. Nejvýraznější dominantou kostela měla být eliptická věž.

Arch. Čermák dále vypracovává několik projektů kaplí. Základním půdorysným tvarem kaple Panny Marie Lassaletské v Ostružně měl být kruh. Obdélníkový půdorys kaple Panny Marie chudých ve Zbohově měl být ukončen půlkruhem. Průčelní strana kaple Panny Marie ve Spačicích měla působit asymetricky vzhledem k vysuté přístavbě sakristie. U všech těchto kaplí plánoval architekt rovněž věže se zvonice.

V polovině 40. let kombinuje J. Čermák ve svých architektonických pracích formu kubistickou s formou křivkových geometrických útvarů a to v různých podobách.

Využívá toho plně při návrhu kostela sv. Terezie od Dítěte Ježíše v Praze-Kobylisích. Celková hmota kostela vytváří eliptický paraboloid, který je v hlavní ose prodloužen o tělesa vstupu a oltáře. Ty jsou pojaty jako tělesa křížů.

V r.1947 vypracovává návrh kostela Panny Marie Lassaletské s farou a ambitem v Praze-Nuslích. Zde se snaží celkovým vyzněním stavby zpracovat téma zjevení. Tvar kostela je vytvářen průniky rovných a křivkových ploch. Průčelí celé stavby mělo být tvořeno mohutným kvádrovitým blokem a zvláštním navazujícím kopulovitým tvarem kostela, který je kopcovitě utvářen.

Tyto projekty však nebyly nikdy realizovány. Podařilo se však vystavět kapli Božského Srdce Páně u Milosrdných sester III. řádu sv. Františka v Olomouci. Z architektonického hlediska se navrácí k osvědčeným formám, které byly uplatněny u našeho kostela v Košířích.

V r. 1951 vypracovává architekt Čermák projekt farního kostela Narození Panny Marie v Šumicích. Jedná se o další z mariánských kostelů s asociací křivky. Důležitou dominantou celého objektu měla být oválná věž přecházející v kříž.

Pravděpodobně posledním sakrálním projektem z r.1953 je hřbitovní kaple s ambity ve Světlé nad Sázavou. Dominantou měl být čelní štít s věží, jež postupně přechází do šikmé střechy.

V.P.

Pramen: Studijní práce J.Hesové „Ing arch. J.Čermák“.

Farní poutní zájezd do Teplé

Na jarní pouť jsme v sobotu 12. května odjeli v počtu asi 40 účastníků s P.Lohem v čele **do kláštera Teplá**. Tento premonstrátský klášter byl založen před více než 800 léty a v klášterním kostele je pochován jeho zakladatel, *blahoslavený Hroznata*.

Doma v Praze jsme zanechali všední starosti a vydali jsme se k hrobu bl. Hroznaty vyprosit si pro svůj život i pro své případné problémy Boží pomoc a milost.

Z Prahy jsme vyjeli po osmé hodině. Jakmile jsme se vymotali z města, začali jsme první část našeho poutního programu: zpěvy mariánských písní, růženec se slavnými tajemstvími a krátké rozjímání o úctě k svatým. Do Teplé jsme přijeli po desáté hodině. O půl jedenácté sloužil náš P. Lohel poutní mši sv. ke cti bl. Hroznaty. U varhan byl, jak jinak, pan Plíšek.

Po krátké přestávce nám bratr Řehoř z tepelského kláštera stručně vylíčil historii kláštera i život bl. Hroznaty. Prohlédli jsme si kostel a knihovnu, jejíž sál pochází ovšem až z 20.století. Ale staré a vzácné knihy má knihovna také. Pobyt armády v klášteře způsobil řadu škod.

Bratr Řehoř nás také doprovodil do dva kilometry vzdáleného Města Teplé na oběd. Pak jsme znovu okolo kláštera odjeli na odpolední část zájezdu **do Manětína** v okrese Plzeň sever. Manětín po požáru v r. 1712 dostal výrazně barokní tvář. Je tam zámek s parkem, před ním terasa se spoustou barokních plastik, kostel a alej barokních soch, vedoucí z náměstí k poutnímu baroknímu *kostelu sv. Barbory* na hřbitově na kraji města.

Prohlédli jsme si zámek, kde jsou hlavně obrazy a některé zařízení. Majiteli zámku byli do r. 1945 Lažanští, kteří se však hlásili k Němcům, ale lidé na ně mají dobré vzpomínky. Ve *farním kostele sv. Jana Křtitele* nás místní farář P. Liška seznámil s historií kostela a jeho vybavením. Je tam několik obrazů Petra Brandla a zejména na obraze Křtu Páně na hlavním oltáři je vidět, že jde o dílo mistra. Od P. Lišky jsme se dozvěděli i mnoho o životě v odlehleém venkovském městečku. Rozdíl proti životu v Praze je velký.

Pak jsme ještě navštívili již zmíněný poutní kostel sv. Barbory na hřbitově. Jak jméno patronky ukazuje, bylo zde v minulosti hornické místo. Kostel je cenná barokní stavba s cenným zařízením. Cenné jsou původní barokní varhany, které nedávno použili Holanďané k hudebním nahrávkám. Při tom je zároveň trochu opravili. Kostel je bohužel ve velmi zuboženém stavu. Nejnutnější zákroky pro jeho záchranu byly ale udělány. Nyní se sleduje jeho stabilita. Věříme, že časem také dojde k jeho opravě. Je to snad trochu paradoxní, ale právě zde pod skvrnami od zatékající vody a opadanou omítkou jsem si nejvíce uvědomil Boží přítomnost.

Na zpáteční cestě jsme v autobusu vykonali večerní modlitbu s meditací o Božím soudu a naději a naučili jsme se další tradiční mariánskou píseň k závěru pouti. Pod kostelem sv. Jana Nepomuckého jsme přistáli ve čtvrt na osm večer.

Všechno v tomto zájezdu nám vyšlo. Počasí bylo krásné a všude jsme byli včas, nikde jsme se nemuseli honit a měli jsme potřebné přestávky. Snad jen v klášteře v Teplé nebyl, kromě usměvavého bratra Řehoře, nikdo z kanonie, protože ten den bylo svěcení pramenů v Mariánských Lázních. Ale třeba bychom se pak zdrželi a museli bychom jinde pospíchat. Odpolední přestávku jsme v Manětíně využili k občerstvení, které zajistily svými koláči i jinými dobrotami naše farnice.

Ve vstupním zpěvu čtvrté neděle velikonoční se zpívá „Země je plná Hospodinovy milosti“ (Ž. 32,5). V den naší jarní farní pouti určitě byla.

M.P.

Výlet mládeže na Říp

Na den státního svátku, tedy 8.května 2001 jsme si naplánovali výlet na horu Říp. Při tomto výletě jsme prožili mnoho zajímavých událostí, jako např. návštěvu bývalého kláštera, výstup na horu Říp, oslavu narozenin, ztráty a nálezy a nakonec dobíhání vlaku. Navíc Václav pak dokonce neplánovaně v Roudnici n/L měl přednášku o manželství s morálním teologem ThDr J.Skoblíkem. Ale hezky po pořádku, celé to začalo asi takto:

Sešli jsme se tedy ráno na Holešovickém nádraží, něco po půl deváté. Bylo nás celkem 13 členů farní mládeže i s několika novými tvářemi. Samozřejmě nechyběl P. Lohel a ani Ivo S., který nám hned dobře poradil, abychom si koupili skupinový lístek se slevou. Pak jsme už nastoupili do vlaku a jeli směrem do Roudnice n/L. Cestou jsme si povídali a vyzvídali od Boba (Vítka B.) kudy půjdeme a kolik to bude asi kilometrů. Po hodině jízdy jsme vystoupili v Roudnici n/L a dali se směrem k roudnickému augustiniánskému klášteru. P. Lohel nám v rychlosti vyřídil vstup do klášterního kostela i s odborným výkladem, což pro nás byl docela silný zážitek. Přivítal nás velice milý P. Sabo, který nám povídal o různých zajímavostech a zdejších tradicích této farnosti a kláštera. Např. o každoroční pouti s korouhví do Staré Boleslavi, o oltáři, který měl zepředu vymalované peklo, o původní křtitelnici atd. Pak P. Sabo musel již odjet, takže jsme si nestihli prohlédnout další části kláštera, nicméně nás osobně do budoucna pozval i s celou farností. Moc nás to potěšilo.

Venku začalo být pěkné horko a nás nenapadlo nic jiného, než si dát na náměstí zmrzlinu. Po této osvěžující posile jsme se opět vydali po červené značce na cestu. Říp byl už velice blízko a každého z nás určitě lákalo na něj vystoupit jako to podle legendy učinil praotec Čech. Posledních 500m bylo vysilujících, ale my mladí jsme to v pohodě zvládli. Po krátkém odpočinku a doplnění tělních tekutin nás mladý průvodce pozval do rotundy sv. Jiří, kde nám vyprávěl historii a další zajímavosti. Např. nám vyprávěl, jak byla postupně opravena, zdivo tvoří ze 30% původní kameny, ve věži jsou vtěsnané varhany a jeden zvon, na který se zvoní ručně. Zaspívali jsme si a pomodlili se krátkou modlitbu. Z Řípu je také mnoho krásných vyhlídek. Pražská vyhlídka – výhled na Prahu při dobré viditelnosti, Mělnická vyhlídka a Severní vyhlídka.

Pak jsme se přesunuli do hostince Na Řípu, kde si někteří dali oběd, jiní jen pivo, ale každopádně jsme zde oslavili Ivovy narozeniny, každý měl připravenou nějakou tu drobnost. Ivo poděkoval a objednal šampaňské. Po přípitku a zapsání do knihy hostů „Děkujeme, odcházíme“ jsme se opět vydali na cestu. Cestou z Řípu se nám ztratily dvě mládežnice, ale díky rychlému kroku Jardy byly opět přivedeny na správnou cestu. Po chvilce jsme zjistili, že nám chybí také Vítek P. Jeho starší bratr Václav ho šel hledat a my se vydali dál na cestu k nádraží. Vlak nám jel z Vraňan něco málo před šestou, takže jsme ke konci dost pospíchali. Stihli jsme ho a k tomu měl ještě pár minut zpoždění. Byl to nádherný sluneční výlet, akorát každému cestou vrtalo v hlavě, kde asi je Vítek. Nyní vám mohu v klidu odpovědět. Hned druhý den jsme dostali na mobil od Václava tuto SMS: „Vítek došel pěšky až do Prahy, ráno v 5,40. Šel bez mapy směrem, kde tušil, že je Praha. Pěkná tečka, že? Já jsem alespoň v rotundě našel Bobovu čepici“.

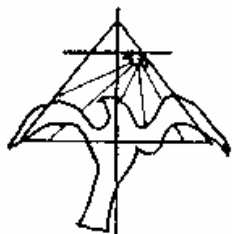
Veronika a Petr Zborníkovi

<u>Vydává:</u>	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz Neprodejné

7-8

červenec
srpen
2001

Košířský farní list

Červenec - srpen

Na cestách

Jestliže se stále učíme žít, měli bychom také ovládat

umění odpočívat. Patří však odpočinek v životu Kristova učedníka? Vždyť je tolik úkolů a činností, které jako magnety přitahují naše myšlenky.

Odpočinek není zbytečný luxus či ztráta času. Není třeba v něm nacházet pouhý zdravotní význam, i když ani ten nelze podceňovat a souvisí s pátým Božím přikázáním. Duchovní smysl odpočinku naznačuje Pán Ježíš, když vede své apoštoly do ústraní dál od zástupu. Nechce je nabádat k zahálčivé pasivitě, ale mají spočinout, trochu se zastavit, odpoutat se od horlivé a banáhavé činnosti.

Jak prožít čas, který dává příležitost k odpočinku. Pro názornost nám může posloužit jeden obyčejný příklad. Dva kněží, spolubratři jednoho řeholního společenství, se vydávají

každoročně na několik dnů do jedné krásné oblasti naší vlasti. Výchozí místo je vždy stejné. Bydlí na faře těsně u kostela. Po ranních modlitbách a slavení Eucharistie se vydávají na cestu. Cílem jsou jednak stálá, každým rokem opakovaně navštěvovaná místa. Města, kostely, kláštery, přírodní útvary a lidé, které již znají, znovu promlouvají. To, co je již známé, může člověk hlouběji prožít, nacházet ve větší plnosti a kráse. Není nutné vždy vyhledávat jenom věci nové. Rozjímavý pohled na skutečnost objevuje nové hodnoty ve věcech již poznaných.

Ti dva bratři se však také vydávají na cesty objevné. Každým rokem se podaří v jejich letním „království“ proniknout na místa dosud nepoznaná. Lidský život má aspekt hloubky i šířky. Poznání nových lidí, věcí, míst člověka nejen potěší, ale i vnitřně obohatí a zdokonalí.

Tento malý příklad nám může posloužit k obecné úvaze o našem letním odpočinku. Můžeme jej opřít o tři již zmíněné základní prvky: východisko, prohloubené poznání již známého a nelezání či objevení něčeho nového.

Naše krajina je protkána kapličkami, které naši předkové stavěli ke cti a slávě Boží. Kaplička, stará 110 let, je z vesničky Zdeslavice u Červených Janovic.

Východiskem pro všechny naše cesty a zároveň pravou Cestu všech dílčích cest je Pán Ježíš. Proto jej máme v době odpočinku vidět na prvním místě. Víťame každou příležitost, kdy s ním můžeme být při slavení Eucharistie a při soukromé či společné modlitbě. Zároveň však nezapomínejme, že je s námi stále, po všechny dny.

Nebojme se také druhého prvku: prohloubeného poznání již známých věcí, zvláště pilířů našeho duchovního života, Božích pravd a vůbec všeho, co utváří náš život z víry. V letních měsících na nás čekají známí přátelé Boží – svatí, o kterých se můžeme nejen důkladněji poučit, ale dostat se také do jejich důvěrnějšího společenství v Kristu. Kromě tohoto spojení s církví vítěznou můžeme prohlubovat přátelství s těmi, kteří s námi tvoří církev putující a zatím bojující o pravé životní hodnoty. Nemusíme snad utíkat od těch, se kterými žijeme po celý rok, pokud je máme opravdu rádi.

Těšíme se také na cesty objevné. Mohou se před námi odkrýt dosud nepoznané rysy Kristovy tváře, když se účastníme duchovních cvičení nebo si najdeme čas pro duchovní četbu nebo zazáří krása naší církve v dosud neznámých půvabech při návštěvě míst spojených s křesťanskou tradicí. Potkáme však také jistě nové lidi. Jsou to obrazy a podobenství Boží. Budeme k nim posláni, abychom jim pomohli nacházet Krista, který je hlavním Východiskem i Cílem všech lidských cest. Naše cesty by však i v tomto letním období měly vést i k těm, kteří se na žádné cesty vydat nemohou.

Drazí bratři a sestry, milí farníci a přátelé koširských kostelů, přeji vám, abyste si v těchto letních měsících dobře odpočinuli. Na všechny cesty, které jsou před Vámi, Vám vyprošuji hojnost Boží lásky, pokoje a radosti.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2001

1. **13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
3. Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. Památka sv. Prokopa, opata
5. **Slavnost SV.CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA**
6. První pátek v měsíci
8. **14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
11. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14. Bl. Hroznaťy, mučedníka
15. **15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
17. Bl.Česlava a sv. Hyacinta, kněží
22. **16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
23. Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
29. **17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
31. Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2001

1. Památka sv. Alfonse z Liguori, biskupa a učitele církve
3. První pátek v měsíci
4. Památka sv. Jana Vianneye, kněze
5. **18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
6. **Svátek PROMĚNĚNÍ PÁNĚ**
8. Památka sv. Dominika, kněze

- 9. Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
- 10. Svátek sv. Vavřince, mučedníka
- 11. Památka sv. Kláry, panny
- 12. 19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
- 14. Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
- 15. Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE**
- 19. 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
- 20. Památka sv. Pia X., papeže
- 22. Panny Marie Královny
- 24. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
- 26. 21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
- 27. Památka sv. Moniky
- 28. Památka sv. Augustína, biskupa a učitele církve
- 29. Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

- **Na poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie** bude **ve středu 15. srpna 2001** v kapli Panny Marie na Klamovce sloužena mše sv. v 17,30 hod. Z těchto důvodů nebude mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.
Jiné bohoslužby se v měsících červenci a srpnu v kapli na Klamovce nekonají.
- Další **schůze farní rady** bude v pátek 24. srpna v domečku u kostela Nejsvětější Trojice bezprostředně po bohoslužbách.

K psychologii modlitby

Existuje úzký vztah mezi schopností koncentrace a duševní rovnováhou. Kdo se dokáže intenzivně koncentrovat, nemůže podléhat nervozitě. Kdo se vyškolí v ovládání pozornosti, učiní přítrž zraňování sebe sama negativními myšlenkami, protože v ohnisku vědomí může být poze jeden myšlenkový obsah, čili zaměření se na kladný obsah vylučuje vliv myšlenek obsahu negativního. Koncentrace znamená také oddalování únavy. Psychologie soudí, že příčiny špatné koncentrace je třeba vidět v:

- únavě
- podléhání citům
- stále se vracejících myšlenkách
- záporném vztahu k předmětu koncentrace
- návalu práce
- nevyhovujícím prostředí
- malé sebekázi
- spěchu
- podléhání vnějším vlivům
- touze po rozptýlení.

Nevyrovnaní uvádějí jako příčinu nesoustředěnosti subjektivní překážky – podléhání citům, malou sebekázeň, stále se vracející myšlenky. Vyrovnání uvádějí objektivní překážky – příliš mnoho práce, záporný vztah k předmětu koncentrace.

Jako pomocné prostředky pro koncentraci se uvádějí:

- udržování pořádku
- pravidelnost, řád v denních úkonech

- snaha soustředovat se musí být pravidelná
- dobrá tělesná kondice
- celková duševní pohoda.

K nenásilnému cvičení koncentrace přispívá zejména práce a učení. Vše, co člověk dělá, by mělo být konáno s optimální pozorností prakticky bez zapojení dobrovolného se zabývání jinou věcí. Pozor však na křečovitě úsilí o koncentraci, které je značně škodlivé.

J Skoblík: Přehled křesťanské etiky, Karolinum, Praha 1997

Košířská sbírka pro Indii

„Potřebujeme chudé, abychom se naučili rozdělit se s nimi, abychom se naučili Krista milovat právě v těchto nejchudších z chudých“ Matka Tereza z Kalkaty

Chtěli bychom poděkovat všem farníkům, kteří v květnu a začátkem června přispěli na sbírku pro chudé v Indii. Celkem bylo vybráno a zasláno na účet organizátora, kterým je Nadace sv. Františka z Assisi, 6 500,- Kč. Dále jste přinesli oblečení, které naplnilo 53 velkých krabic a pytlů. Ty byly nadvakrát odvezeny tranzitem firmy Meyra do kláštera Voršilek, kde skupina dobrovolníků šatstvo roztřídila a dále převezla do Brna. Zde nadace sv. Františka sídlí a odtud s pomocí dobrovolných spolupracovníků vypravuje velkoobjemové dvanáctitunové kontejnery, v nichž je hlavně zdravotnický materiál, oděvy, obuv, psací a školní potřeby, deky, ručníky, hygienické potřeby, vitamíny a jiné základní věci.

Oděvy z naší farnosti budou naloženy v září do již sedmého kontejneru, který bude putovat kamionem do Prahy, dále železnicí do Hamburku a poté lodí do Kalkaty, kam dorazí asi po šesti týdnech. Zde si náklad převezmou a dále do vnitrozemí přepraví řeholní sestry Misionářky lásky, které v Indii mají tři sta dětských domovů, nemocnic, ošetřoven, škol a vývařoven.

Nadace sv. Františka, od které vám máme vyřídit velké

„Pojďme spolu vykonat něco krásného pro Boha“

poděkování, si právě Indii vybrala pro dlouhodobější pomoc a pomáhá těm nejchudším z chudých. Spolupracuje s řeholním řádem Misionářek lásky, založeným před padesáti lety Matkou Terezou. Tyto sestry, jež samy žijí v maximální chudobě, pečují o ty, o něž se nikdo jiný nestará – odložené a umírající děti, lidi postižené smrtelnými chorobami, např. leprou, starce a stařenky umírající na ulicích u odpadkových nádob.

V této době je právě na cestě šestý kontejner v hodnotě 1,5 milionu korun, který by měl do Kalkaty dorazit kolem patnáctého července. Doprava tohoto kontejneru stála 100 000 korun, které by však v případě posílání jednotlivých balíčků narostly až o milion korun. Další finanční sbírku u nás v Košířích budeme pořádat na jaře příštího roku. Ohledně oděvů se nám podařilo získat pro dlouhodobou spolupráci rakouskou oděvní firmu C a A, která bude zdarma dodávat nové, jen lehce poškozené oděvy. Máme z toho radost.

Podpořte, prosím, ještě svými modlitbami tuto prospěšnou pomoc našim bližním.

V.P.

Poučení pro prostý lid, kterak ovládnutím svých emocí k dobrému konci dojdeme.

Z doby mého působení na východním Slovensku pochází příběh, v němž byl kocour, zajisté neprávem, považován za příčinu usmíření dvou znesvářených rodin.

Dvě rodiny žily v bezprostředně sousedících domech na okraji vesnice. Jak už to někdy bývá, jejich vzájemné vztahy nebyly právě vzorné, i když obě rodiny byly věřící a běžně plnily své náboženské povinnosti. Přesto mezi nimi po mnoho let existovalo jisté napětí, jehož důvod a prapůvodní příčinu snad již nikdo neznal. Navenek se příslušníci obou rodů zdravili a vzájemně uznávali, avšak např. v kostele stáli či seděli vždy zásadně na co nejvzdálenějších místech, podobně na místním trhu prodávaly hospodyně svou zeleninu a vejce na protilehlých koncích tržiště, i když místa bylo dost i v nejbližším okolí. Celá obec o tomto zvláštním vztahu obou rodin věděla a respektovala jej.

Trpělivému čtenáři musím ještě sdělit, že obě rodiny oplývaly dětmi, jedna však měla několik dcer (asi čtyři) a ta druhá stejný počet chlapců. Nejstarší děti obou rodin však byla dvojčata, byl to případ, kdy si i vlastní máma musí dát dobrý pozor který je který či která je která. A ještě jedna pozoruhodnost tam byla, a to byl kocour Vasil. Ten patřil k oběma rodinám, i když žádná si jeho vlastnictví neusurpovala. Vasil se svobodně pohyboval po území obou rodin a jejich vzájemné vztahy jej nechávaly ledově chladným. Myši lovil u jedné i u druhé, a příležitostně od obou svých sponzorských rodin inkasoval tu a tam trochu mléka či jiné kočičí potraviny.

Jednoho dne ale do poměrně klidného soužití udeřil blesk z čistého nebe: Vasil byl tenkrát časně ráno objeven uprostřed dvora jedné z rodin, ale zcela bez života. Hospodáře tohoto dvorku nenapadlo nic moudřejšího, než že milým kocourem zcela nepietně mrštil přes vcelku symbolický plot, který odděloval dvory obou rodin. Svůj čin doprovodil několika hlasitými a nepříliš zdvořilými slovy na adresu sousedů, načež odešel za svými povinnostmi. Odezva sousedů byla bezprostřední, každý si snadno domyslí, jaká. Hlava rodiny, leteckým vpádem mrtvého kocoura postižená, zopakovala čin sousedů v opačném gardu, jen slovní doprovod byl snad ještě poněkud zemitější. Také tento druhý soused pak odešel po své práci a na vše zapomněl.

Ne tak jejich drahé manželky, které předchozí počínání svých vzácných choťů sledovaly bedlivě zpoza záclon okének svých kuchyní. Teď byla na řadě ta z nich, na jejímž dvoře se právě nebohý kocour nacházel. Co jen mohla ubohá chudák ženská udělat, aby před veřejností neutrpěla její rodina morální újmu? Následovala příkladu svého milovaného muže. Ne však tím, že by si šla po své práci, ale tím, že pozůstatky kocoura Vasila zlostně přehodila opět tam, odkud před chvílí přiletěly. A tak se to k zábavě (ale i k pohoršení) ostatních sousedů několikrát opakovalo. Kocour tak ještě několikrát i po své smrti cestoval přes jemu důvěrně známý plůtek, tentokrát ale cestou, která přísluší spíše ptákům, než kočkám.

Konec sousedskému „řádění“ udělala nejstarší dcera té holčičí rodiny. Když po svém návratu z práce uviděla, co se děje, milého kocoura odnesla do zahrady za stodolou a tam někde společně s nejstarším synem té klukovské rodiny jej zakopala. Mezi oběma páry chlapeckých a dívčích dvojčat totiž existoval již delší dobu velice vřelý vztah, čímž však jejich milí rodiče nebyli nikterak nadšeni.

Když však po nějaké době oba mladé páry prosadily svou a konala se slavná dvojsvatba, došlo i k ukončení celé kocouří „aféry“. Mladí trvali na tom, že základní řada stolů, prostřených pro svatební hostinu, musí být postavena v linii dřívějšího plotu, oddělujícího oba

dvory a zahrady. V průběhu svatební hostiny pak otcové obou nevěst a ženichů se nemohli shodnout na tom, kdo z nich první hodil kocoura přes plot a na kterém území je Vasil vlastně zakopán. Na čestném místě pro nejvzácnější hosty však seděl oddávající důstojný pán, místní pan farář. Ten je energicky utišil slovy: „Vy dvaja starí somári, poďakujte sa Pánu Bohu, že máte deti rozumnejší, ako ste sami. A kocúrovi Vasilovi dajte už tiež pokoj!“

Obě rodiny žijí v té obci dosud a na svého „starkého pána farára“ vděčně vzpomínají.

DŠ

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Kdybychom ted' museli zemřít, jak by to s námi dopadlo? Jaký počet vydáš ze svých prací, z tolika milostí a bližních, kteří kvůli tobě budou zatraceni?“

Jak je nešťasten, kdo myslí na soud teprve tehdy, když má odejít. Smrt napadá úkladně a zachvacuje náhle. Bůh, který nabízí milost dnes, zítřek neslabil.

Život se musí žít tak, aby byl stálou přípravou na smrt. Nic se nesmí odkládat na pozdější dobu, kdy veškerá snaha už nic nepomůže. Proto neznáme poslední hodinu svého života, abychom byli každou připraveni.

Pokládáme smrt za něco, co je od nás hodně vzdálené, ačkoliv je nám stále v patách a uchvacuje z našeho středu bez rozdílu věku toho, kdo na ni vůbec nemyslí.

Kdo chce dobře zemřít, ať začne umírat hned, denně ať se ve všem disponuje pro smrt. Když nadejde okamžik smrti, opouští člověka síly, smysly a vůbec všechno a nejméně ze všeho se dá vykonat to, co odkládal na tento okamžik. Je to spravedlivým Božím trestem, že ten, kdo nechtěl pokud mohl, nemůže, když by chtěl.

Z.B.

USMÍŘENÍ

John Sheffield

Pojď, smiřme se, což nemůžem
žít, jak nám láska káže?
Uzel tak pevně zavážem,
že čas jej nerozváže.

Když starosti mi nasadí
nevlídnou, zlostnou masku,
když šlehám slovy, pohledy,
i tehdy věř v mou lásku!

Kdo bez hádek jdou, samá slast,
ti lásku nevytříbí,
vždyť nejněžnější její část
je odpouštět si chyby.

Tak věrně spjati, stmeleni,
dojdem naplnění
ve šťastném, vlídném sdílení,
pojď, nikdy pozdě není!

Démant a slza, přel. J. Hrdlička, Karmelitánské nakladatelství 1999.

Z.B.

Vydává:

Redakční rada:

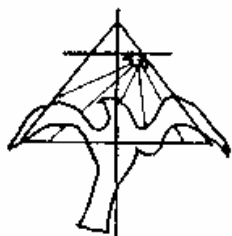
Uzavěrka:

Náklad:

Internet:

Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.go.cz>

Neprodejně

Září

Školní rok začíná...

Když jsem byla vyzvána, abych napsala něco **o výuce náboženství v Košířích**, začala jsem počítat. Ano, je to již 7 let, co jsem převzala po sestře Kristýně košířské děti. Jednalo se většinou o 3 až 4 malé skupinky, ale přesto si mohu na ledacos vzpomenout. Jsou to nejrůznější zážitky, především však mnoho krásných a radostných. Více než umístění v nějaké soutěži cením probuzení jakéhokoli náboženského zájmu u dětí, které někdy ani doma neměly v tomto směru velkou podporu. Beru to jako velký dar, velkou milost, když se třeba některé dítě začne modlit, chodit na nedělní mši sv. apod. z vlastního rozhodnutí. Toto se nedá docílit jen předáváním vědomostí během ¾ hodiny jednou za týden. Možná je v pozadí nějaká babička či dědeček, kteří se modlí, obětují,...

Vzpomínám i na zážitky pro zasmání: např. když jsme probírali putování izraelského národa po poušti, tvrdila jedna malá holčička, že Pán Bůh dělá nehygienické věci. To proto, že mana padala rovnou do písku, nebyla zabalena v igelitových sáčkích a z nebe nepadaly ani talíře a lžíce. Nebo u starších, dosti neklidných kluků: ty jsem se snažila zaujmout vyprávěním o svatých typu P. Michaela Pro. Občas to zabralo a pozornost byla dobrá. Bylo nutné však probrat i jiné věci a to už kluky tak nezaujalo. Jednou mi dali najevo svou touhu po zajímavých příbězích těmito slovy: „Paní učitelko, bude zase nějaký drasták?“

S malými dětmi jsme si spíše hrály, s nejstaršími jsme hovořily i o takových věcech jako je vlastní hodnota, hodnota muže a ženy, manželství... I toto jsou věci Bohem dané a dnes velmi ohrožené.

A jak to bude v tomto školním roce? Moje situace bude pravděpodobně složitější, protože již nebudu bydlet v Košířích. Přesto bych chtěla pokusit se v náboženství pokračovat – ovšem, bude-li zájem. V prvních letech totiž dětí přibývalo, nyní je tomu naopak. Zde bych se chtěla obrátit na naše farníky (také na ty dříve narození, kteří snad mají více času), kterým není jedno, že v lavicích kostela nevidí mnoho dětí. Máte možnost tuto situaci ovlivnit a to velmi účinně – totiž svou modlitbou za děti. Svým příkladem, zájmem, svou láskou a modlitbou jim dáte mnohem více, než drahými hračkami či úsporami na vkladních knížkách. Často je tomu právě tak, že děti přesycené hračkami a různými vzrušeními se dokáží jen těžko soustředit a nemají „anténu“ pro náboženskou výchovu.

Také bych chtěla říci, že si vážím rodin, které apoštolují už svým vlastním bytím, s dětmi si povídají, modlí se, ... Především jim byla svěřena nesmrtelná duše, ten malý zázrak, kterým je dítě. Výuka náboženství zde může, dá-li Pán Bůh, trochu pomoci.

A na závěr snad už jen informace ohledně začínajícího školního roku: **Přihlášky na náboženství je možné vyzvednout v sakristii a zde je také odevzdat do 16. září.**

Tento den by se mělo konat informativní setkání v kostele sv. Jana Nepomuckého v 10 hod. ve farním sále. Zde se poradíme o nevhodnějším čase. Mně osobně by se hodila středa a čtvrtek odpoledne. Náplň hodin přizpůsobím přihlášeným žákům. V některých skupinách, kde jsme probrali novozákonní události a základní znalosti jako je desatero, liturgický rok,

svátosti,... bychom se mohli zaměřit na Starý zákon. Bude-li zájem, může vzniknout i skupina předškoláků.

Na vaše děti se těší

sestra Marijana

Liturgický kalendář

Září 2001

2. 22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

3. památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
8. svátek Narození P. Marie

9. 23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

13. památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. svátek Povýšení sv. Kříže
15. památka P. Marie Bolestné

16. 24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

20. památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů-mučedníků
21. svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

23. 25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

27. památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa
29. svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

30. 26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Oznámení

- **Od začátku měsíce září** budou znovu slaveny bohoslužby **v kapli Panny Marie na Klamovce**, vždy **v pondělí a v úterý od 7,30 hodin**.
- **V sobotu 8. září 2001 v 11,00 hod.**, si v kostele sv. Jana Nepomuckého **slíbí lásku, úctu a věrnost Anna Fridrichová a MUDr Miroslav Škoda**. Vyprošujeme jim hojnost Božího požehnání do manželského života.
- **Schůze farní rady** je svolána na pátek **14. září v domečku u kostela Nejsvětější Trojice**.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltární** se uskuteční v kostele Nejsvětější Trojice **od pátku 14. září do pondělí 17. září vždy od 16,30 do 17,30 hodin**. Vždy po Výstavu bude následovat slavení mše sv. od 17,30 hod. v témže kostele. Z těchto důvodů nebude slavena sobotní mše sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- Především děti, rodiče a také samozřejmě ostatní farníci i přátelé naší farnosti jsou srdečně zváni na **táborák k zahájení dalšího školního a farního roku**, který se uskuteční **v sobotu 15. září u kostela sv. Jana**. Společný program začne v 18,30. hod.
- **Farní zájezd po krásách Českomoravské vrchoviny se uskuteční v sobotu 22. září**. Společně navštívíme klenot české barokní architektury – poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáru nad Sázavou. Mši sv. potom budeme slavit v novém kostelíku sv. Zdislavy ve Studnicích. Po obědě v hlineckém Betlémě nás ještě

čeká prohlídka skanzenu Vysočina na Veselém kopci. **Odjezd autobusu bude v 7,00** od kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích. Návrat se počítá do 20,00 hodin. Je možné se závazně přihlásit v sakristiích košířských kostelů.

- **Poutní mše sv. v kapli sv. Václava u kostela sv. Jana Nepomuckého** bude slavena **28.9.2001 v 9,00 hod.** Večerní mše sv. ze slavnosti je beze změny u Nejsv. Trojice v 17,30 hodin.
- Věřící zdravotní sestra z Moravy pracuje v současné době v motolské nemocnici a hledá podnájem u starší paní v blízkém okolí. Podrobnější informace jsou k dispozici v sakristii.

Svatá Ludmila (kněžna a mučednice)

859 ? – 920

V dějinách národů nacházíme více případů, kdy u kolébky jejich křesťanství stály svaté ženy, kterým vděčí církev těchto zemí za další úspěšný rozvoj. V Anglii to byla keltská královna Berta, v severní Itálii lombardská královna Teodolinda, ve Francii sv. Klotilda, ve Skotsku sv. Markéta, v Rusku sv. Olga. Něco podobného bylo i v Čechách, kde u kolébky křesťanství stála ušlechtilá a svatá žena – kněžna Ludmila.

Byla dcerou lužického knížete Slavibora a narodila se kolem roku 859. Ve velmi mladém věku (14-15letá) se stala manželkou českého knížete Bořivoje. Knížecím manželům se postupně narodilo šest dětí: tři chlapci a tři děvčata.

Bořivoj a Ludmila byli nejprve pohané. Bořivoj přijal křest pravděpodobně roku 874, a to údajně přímo od sv. Metoděje na velkomoravském Velehradě. Odtud si přivedl do Čech kněze Pavla, který připravil kněžnu Ludmilu na přijetí křtu. Pokřtil ji údajně také sv. Metoděj.

Staré životopisy vyzdvihují Ludmilinu horlivost pro šíření křesťanství v Čechách a její velkou lidumilnost, od níž se odvozuje i její jméno. Kvůli dobročinnosti ji nazývali matkou chudých.

V roce 894 zemřel Ludmilin manžel kníže Bořivoj. Vlády se ujal jejich syn Vratislav, jehož manželka se jmenovala Drahomíra. Ludmila se stáhla do ústraní, aby se lépe mohla věnovat dobročinnosti a zbožnému životu. Změnu v jejím životě způsobila předčasná smrt knížete Vratislava roku 916. Vládu v zemi vzala do rukou jeho manželka Drahomíra, neboť jejich nejstarší syn Václav, který měl nastoupit po otci, měl teprve devět let. Václav však nezůstal u matky, ale čeští šlechtici svěřili jeho výchovu babičce Ludmile. Ta se snažila splnit tento úkol co nejlépe. Ona má nepochybně největší zásluhu na tom, že se z Václava stal ušlechtilý vladař a světec.

Drahomíra však nebyla nakloněna křesťanství a kromě toho podezírala tchyni, že ovlivňováním Václava chce sama dosáhnout rozhodujícího vlivu v zemi. Proto omezovala Ludmilu, jak jen mohla, ztrpčovala jí život. Stará kněžna chtěla ukončit nepříjemné napětí, a proto se odstěhovala z Prahy na svůj hrad Tetín u Berouna.

Ale ani potom nebyla Drahomíra klidná a rozhodla se tchyni zabít. Pověřila tímto úkolem dva ze svých důvěrníků. Ti v noci 15. září 920 vnikli se skupinou ozbrojenců do tetínského hradu, vyhnali služebnictvo a Ludmilu zardousili provazem nebo dokonce jejím vlastním závojem.

Ludmilu pohřbili nedaleko Tetína. U jejího hrobu se začaly dít mimořádná znamení, které mezi lidem šířily úctu k zabitě kněžně a potvrzovaly pověst o její svatosti. Žárlivá Drahomíra chtěla umlčet památku svaté tchyně, a proto dala rychle postavit u jejího hrobu kapli zasvěcenou sv. Michaelovi, aby se jemu připisovaly zázraky a mimořádná znamení, které se děly na tomto místě.

Avšak Drahomířin syn, mladý Václav, zůstal věrný památce milované babičky, která ho vychovala. Hned jak se chopil vlády v zemi, dal slavnostně přenést ostatky sv. Ludmily do Prahy. Bylo to v říjnu 925. O rok později uložili tělo světice do hrobu v chrámu sv. Jiří na Pražském hradě.

Svatá Ludmila je uctívána jako patronka křesťanských vychovatelů a křesťanských matek. Právem jí u nás patří titul „Matka české země“.

Je povzbuzením a také přímluvkyní všech našich babiček, které se často v těžkých podmínkách konzumního materialismu a z něho plynoucího ateismu snaží položit základy mravní a náboženské výchovy svých vnoučat, když jejich rodiče v tomto ohledu selhávají nebo jsou oslabeni. Tak má sv. Ludmila mnoho statečných ctitelek i pokračovatelek. Mnozí dospělí věřící s odstupem času oceňují blahodárný výchovný vliv svých babiček a dědečků, kteří v jejich dětství zažehli světlo víry, jehož Původcem však zůstává Ten, který je Světlem světa.

P. Lohelius

Použitá literatura: Rajmond Ondruš SJ, Blízcí Bohu a lidem, Bratislava 1991.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Pro ty, kteří se dobře modlí, je stejně nebezpečné, daří-li se jim v modlitbě dobře, nebo jsou-li při ní vyprahlí: úspěchem duch snadno zpyšní, vyprahlost svádí k omrzlosti.“

Nejvíce ze všeho potřebujeme modlitbu. Modlitba je duší lepšího života, v ničem však neoklamává ďábel dobré duše tak, jako právě v modlitbě. Nejlepší věci jsou vystaveny největším nebezpečím.

Nikdy nežádej to, co je příliš vznešené nebo mimořádné. Je v tom více nebezpečí než užitku. Co se odchyluje od obyčejného, zavání pýchou. Střední cesta je nejjistější.

Jak mnoho nepřátel má modlitba! Roztržitost ji zkracuje, vyprahlost ji vysušuje, starosti ji odkládají, ďábel v ní překáží, a co je obzvlášť podivuhodné, sama útěcha ji kazí a slast ji vysiluje.

Jen tehdy bude modlitba Bohu milá a tobě prospěšná, je-li pokorná, jestliže se neodchyluje od všeobecného způsobu a řídí-li se spíše cizím návodem než vlastní chutí. Ne vždycky prospívá to, co chutná.

Z.B.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého

P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger

15. každého měsíce

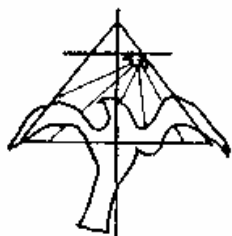
170 výtisků

<http://kosirska.farnost.go.cz>

Neprodejné

10
říjen
2001

Košířský farní list

Říjen

Růžencová tajemství

Před námi je znovu měsíc říjen. Náš křesťanský život dostává další příležitost k prohloubení ve vztahu k Pánu Ježíši a k Panně Marii v modlitbě, v níž nacházíme jádro celého evangelia v patnácti pravdách, které rozjímáme. Na rozdíl od přírodovědných, historických nebo filosofických pravd mají tyto Boží pravdy povahu tajemství.

Slovo „tajemství“ má více významů: znamená zjevenou pravdu, kterou nemůžeme plně pochopit, dále je to Boží plán zjevený v Ježíši Kristu (srov. Ef 1,9, 3,9, LG 1), a konečně událost z Kristova života. A právě v tomto třetím smyslu se slovo tajemství používá v souvislosti s růžencem, a to již od dob apoštolských Otců, např. Justina (+ kol. 165).

V čem nacházíme hlavní hodnotu této modlitby? Je pro nás:

- modlitbou chvály a prosby
- vede ke kontemplaci
- účinně podporuje křesťanský život
- posiluje apoštolskou horlivost

Růženec je modlitba, v jejímž středu nestojí Maria, nýbrž Kristus. Každé Zdrávas Maria je zaměřeno na Ježíše, který se na tomto světě narodil, trpěl a byl oslaven. Tichou, pomalou recitací Zdrávasů jsme spolu s Marií vtaženi do nazírání na Kristova tajemství. Bez kontemplativního rozměru se růženec může stát mechanickým opakováním. Papež Pavel VI. ve své exortaci *Marialis cultus* pečlivě zkoumá také vztah mezi liturgií a růžencem, který „vyrostl jako výhonek z věkovitého kmene liturgie“ (MC 48). Liturgie by neměla být v rozporu s jinými pobožnostmi. Růženec se naopak k liturgii velice hodí, vždyť v obou případech slavíme tatáž Kristova tajemství a uvažujeme o Božím slově. „Kontemplací Kristových tajemství“ při modlitbě růžence „si mysl a srdce věřících navykají o těchto tajemstvích uvažovat a tím se jejich nitro uzpůsobuje, aby je slavili v liturgických úkonech a připomínali si je i během dne“ (MC 48).

Papež dále uvažuje o modlitbách, z nichž je růženec sestaven a které mu dávají své charakteristické zabarvení: Otčenáš, vážná a prosebná modlitba, pokojné plynutí lyrických Zdrávasů plných chvály, které ústí v klanění při Sláva Otci. Dodává, že „po slavení liturgických hodinek je mariánský růženec jednou z nejkrásnějších a nejúčinnějších modliteb křesťanské rodiny.“ (MC 54).

PANÍ NOVÉHO MILÉNIA

Připomněli jsme si, že středem této modlitby je Pán Ježíš. Přesto je v ní do značné míry zastoupen vztah k Panně Marii. Ptáme se proč? Je vůbec oprávněné toto spojení do jedné modlitby? Nebylo by snad lepší zaměřit se k Pánu Ježíši bez Marie nebo k Panně Marii bez Ježíše? Snad byla dříve často uctívána a vzývána Panna Maria bez Ježíše. Nám dnes však každopádně hrozí nebezpečí, že budeme mluvit o Ježíši a přitom mlčky přecházet jeho Matku. Tím dojdeme ke znetvořenému Kristu: ke Kristu, jemuž velmi rychle hrozí ztráta jeho vlastní identity. Louis Bouyer kdysi napsal: „Historie to fakticky dokazuje: křesťanství, které nechce vzdát Marii tu čest, kterou jí prokazuje církev, je křesťanství okleštěné. Po nějaký čas se to může snad jevit tak, jakoby zachováním (pouhého) Krista bylo zachováno to podstatné: toto zdání se však brzy prokáže jako iluzorní. Zavrhneme-li jednou to, co je na jeho Matce jedinečné, pak je i Kristus (o němž si myslíme, že jsme si ho zachovali), znetvořeným Kristem. Rozklíží se v něm totiž jeho božství a lidství.“

A to asi je přesně to, co by se dnes mohlo stát. Oslavujeme Krista – a to je dobré! - ale Kristus bez Marie ztrácí velmi rychle, ať chceme nebo nechceme, svoje lidství.

V souvislosti s Kristovým lidstvím můžeme s naléhavostí myslet i na naše lidství. Zde zvláště vyniká úžasný úkol Panny Marie. Maria stojí před Bohem jednoznačně na naší straně. I zde platí: je-li Ježíš neodlučitelný od své Matky, pak je i Matka neodlučitelná od nás: „pro nás lidi i naši spásu“ byla stvořena i ona. „Maria dává Bohu k dispozici nejčistší substanci našeho lidství“, píše R. Bernard. Právě proto je tato mladá žena uchráněna všeho stínu a proto teď Bohu dává k dispozici své lidství jako žena – a svým lidstvím i lidství naše: „Jsem služebnice Páně“. A právě tak dává Syna Božího, který je současně i Bůh i její syn, k dispozici lidstvu. A v tomto dvojím pohybu, jímž svým vlastním lidstvím daruje Bohu lidství naše a jímž daruje Bohu naše lidství, je Maria skutečně „stanem setkání“, archou úmluvy, duhou, spojující nebe se zemí. Od tohoto okamžiku, od Zvěstování, je Maria celou církví. Tím existoval okamžik, kdy byla tato mladá žena celou církví. V ní byla už shrnuta celá budoucnost. To není žádná poesie, to je teologie, je to náš život.

Vyslovíme-li slovo církev – a jak pohrdavě to leckdy činíme, pak musíme vidět i Marii. V určitém okamžiku Zjevení představuje ona nás všechny i celou církev. Tím je církev trvale ozářená, nejen v minulosti, nýbrž jednou pro vždy.

P. Lohelius

Použitá literatura: J.Loew: "Škola mistrů modlitby"
Ch. O'Donnell O.Carm. "Slavíme s Marií", Kostelní Vydří 1996
Pavel VI. : „Marialis cultus“

Liturgický kalendář

Říjen 2001

1. Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny
2. Památka svatých andělů strážných
4. Památka sv. Františka z Assisi
5. 1. pátek v měsíci
- 7. 27. neděle v mezidobí**
12. sv. Radima, biskupa
- 14. 28. neděle v mezidobí**
15. památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
- 16. VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE JANA PAVLA II.**
17. Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka

18. Svátek sv. Lukáše, evangelisty

21. 29. neděle v mezidobí

28. Slavnost výročí POSVĚCENÍ KOSTELA

31. 31. Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- Po celý měsíc říjen **rozjímáme tajemství posvátného růžence vždy půl hodiny před začátkem mše svaté.**
- **Katecheze dospělých** budou po letní přestávce pokračovat tematicky zaměřené na křesťanskou etiku **v sobotu 6. a 20. října ve farním sále u sv. Jana Nep.** Bezprostředně po nich následuje **společenství mladých farníků.**
- **Společenství starších košířských farníků** se schází každou **středu po večerních bohoslužbách** v domečku i kostela Nejsvětější Trojice.
- **Zasedání farní a ekonomické rady** se uskuteční **v pátek 12. října** v domečku u Nejsvětější Trojice.

Svatý František z Assisi

Čtvrtého října slavíme svátek svatého Františka. Narodil se roku 1182 v Assisi ve střední Itálii jako syn Petra Bernardoniho, obchodníka s látkami. Ve dvaceti letech patřil k nejbujnějším hejskům ve městě a trávil noci v nevázaných společnostech. Rozhodujícím okamžikem v jeho životě byla válka mezi Assisi a Perugiou, během níž byl František zajat a rok vězněn. Vrátil se zpět zcela proměněn. Počal se stranit společnosti a uchyloval se do kostela sv. Damiána na modlitby. Jednoho dne měl zjevení, ve kterém mu Kristus pravil: „Jdi a oprav můj dům, který hrozí sesunutím!“. Vzal řeč doslova a opravil vlastním nákladem kostel. Poté se zřekl jmění a začal žít věrně podle evangelia, zcela chudý a oddaný Boží prozřetelnosti. Během života mnoho vykonal a zanechal tak po sobě veliké dílo. Zemřel 3.10. 1226 a byl prohlášen za svatého pouhé dva roky poté. Jeho odkaz je tak mohutný a množství jeho charismat takové, že to nelze popsat na jedné straně našeho listu, proto jsem vybral jednu kratší známou epizodu jeho života, která demonstruje Františkovu originalitu a spiritualitu. František a bratr Lev šli z Perugia do Porcinkuly. Oba byli hladoví a promrzlí. Tu se najednou František zeptá: „Víš bratře Lve v čem spočívá dokonalá radost?“. Bratr Lev odpoví: „Dokonalá radost je z maličkosti a není zakalená žádnou starostí nebo smutkem. Třeba kdybych teď byl v Porcinkule u hrnku teplého mléka a kousku chleba, to by byla dokonalá radost.“ „Tak málo by ti stačilo k dokonalé radosti?“ usměje se František. Bratr Lev se hned začal opravovat a přemýšlel v čem by mohla dokonalá radost spočívat. Když ale na něco přišel, František s ním zase nesouhlasil. A tak se bratr Lev zeptal: „Když není dokonalá radost ani v kouzlu okamžiku, ani ve veliké moudrosti, ani v uzdravování nemocných, ani v daru vidět do srdcí, pak v čem je dokonalá radost?“ „Bratře Lve, piš!“ pokynul František. „Kdyby se na moje kázání obrátilo sto lidí a dokonce života by vynikali příkladnou svatostí... to ještě není dokonalá radost. A kdybych se doslechl, že všichni preláti a hodnostáři co jich je po celé Francii se zřekli svého majetku a začali žít jen pro Krista... to také ještě není dokonalá radost.“ Bratr Lev jen pečlivě zapisoval a stále více se divil. František pokračoval: „Bratře Lve, piš: A když teď přijdeme k Porcinkule k našim bratřím a oni nás nebudou chtít pustit dovnitř a budou nám nadávat, že jsme zloději, kteří klamou lidi, my je pak budeme pro lásku Boží prosit, aby nás přece pustili, a oni by nás hladové a prokřehlé místo toho začli tlouci holemi, a my to všechno pokorně snesli pro muky Kristovy, pak to je dokonalá radost. Nade všechny dary Ducha Svatého totiž vyniká schopnost přemoci sebe sama pro lásku Boží a snášení s radostí všechny útrapy, urážky a ústrky.“

Kromě toho, že 4. října slavíme svátek sv. Františka je tento den významný ještě jednou věcí. Bratři menší františkáni zakládají novou komunitu na Prusínech v bývalé faře při kostelu sv. Jakuba. Prusíny jsou malinká vesnička, asi 15 km na jih od Plzně. Půjde o komunitu, která má vystihovat františkánské charismata: prostota, jednoduchost života, radost (případně i dokonalá) a bratrské společenství. Dům bude mít mnohé rysy poustevny - při klášteře bude malé hospodářství s krávou a kozou, budou se tam pěstovat brambory, třešně a jiné plodiny. V komunitě bude také kladen veliký důraz na modlitbu a ticho. Oproti tomuto jsou ostatní kláštery v provincii ve městech a většina bratří v nich jsou kněží se spoustou pastoračních starostí. Bratři laici obvykle pomáhají udržovat technicky chod kláštera. Tím bude vlastně Prusínský klášter výjimečný. Proto, přes malý počet bratří se františkáni rozhodli založit nový dům, který by byl věrný jejich spiritualitě. Kromě tří bratří s věčnými sliby: představeného Šebestiána, jáhna Lukáše a laika Justina, budou v domě bydlet ještě tři postulanti: František od sv. Václava na Smíchově, Martin z Brna a já.

A toto je vlastně poslední poselství tohoto článku: od prvního října odcházím z košířské farnosti a vstupuji do postulátu k františkánům. Chtěl bych se s vámi se všemi touto cestou rozloučit a sdělit vám, že jsem byl v této farnosti velice rád a budu na vás vděčně vzpomínat. Chtěl bych vás ještě poprosit, abyste se za mě přimlouvali, abych nesešel z cesty, kterou mi Pán připravil a jednou šťastně došel k svému cíli.

Ondřej Čapek

Farníci obou košířských kostelů přejí svému pilnému a vytrvalému ministrantovi věrnost ideálům se kterými vstupuje do klášterní komunity a vyprošují mu hojnost Božího požehnání na jeho řeholní cestě. Za služby Pánu v našem kostele mu děkují a věří, že jeho obět' a posvěcení přinesou užitek i pro celou farnost.

Rotunda sv. Petra a Pavla na Budči nejstarší zachovaná církevní památka v Čechách

První staroslověnská legenda o sv. Václavu původem z 10. století přináší nejstarší zmínku o Budči jako o místě, kam poslal kníže Vratislav svého syna Václava, aby se tam učil písmu latinskému. S ní se v tom shodují i legendy psané latinsky v témže století, ať již „Crescente fide“ nebo tzv. legenda Kristiánova, pocházející, jak novější kritiky připouštějí, již z konce 10. století. Ty připomínají navíc, že knězic Václav se tu učil žalmům a jmenují jakéhosi hradskeho kněze Ucena nebo v podobě jmenné zkomoleniny „Uenna“. Důležitější však je, že obě latinské legendy prozrazují, že kostel sv. Petra – patrocinium pavlovské je pozdější – založil Vratislavův bratr a strýc Václavův kníže Spytihněv. Těmito původními psanými prameny se Budeč dostala do našich národních i církevních dějin jako místo, z něhož se rozlévala křesťanská kultura. Je nám dobře známo, že založení kostela na Budči předcházela vlna moravského křesťanství, u nás vznícená cyrilometodějskou misí a podnícená křtem Bořivojovým a Ludmiliným. Tu doprovázelo založení nejstarších hradskeých svatyní sv. Klimenta na Levém Hradci a P. Marie na Pražském hradě. Poněvadž známe pohnutky, které vedly Spytihněva a Vratislava k politickému odklonu od Velké Moravy po smrti knížete Svatopluka r. 895, můžeme již z psané historie odhadnout kulturně-politickou atmosféru, která Budeč poznamenala. Nicméně konkrétnější svědectví nám podal archeologický výzkum, prováděný na Budči v nedávné době.

Budeč, ležící 20 km na severozápad od Prahy, náleží k triádě přemyslovských center, jež stála v základech rodícího se českého státu. Tyčí se nad soutokem Zákolanského a Týnického potoka do výšky 280 m, založená na ploše 20 ha. Jména okolních vesnic připomínají dávné řemeslnické osady jako Kováry a Koleč nebo podhradí opevněného centra jako Zákolany a Týnec. Na rozdíl od jiných slovanských hradišť nebylo u Budče podnětů pro rozvinutí pozdějšího města. Postupné osidlování a opevňování hradní plochy z původního menšího jádra, kolonizovaného již od pravěku až k rozvinutému hradišti 10. věku, bylo potvrzeno již

výzkumem vnější hradby v r. 1941. Nejstarší z hradeb vnitřního areálu náleží podle nálezů již počátku 9. století, tedy době, kdy Budeč nebyla ještě křesťanská. Nejmladší stopy opevnění sahají zato až do doby 13. století, kdy královna Kunhuta předala podací právo vyšehradské kapitule. Tehdy se Budeč omezila na prostor kolem rotundy.

Jedním z prvořadých úkolů výzkumu bylo řešit problém vročení stavby stojící rotundy metodami archeologickými. Důležitým objevem výzkumu v tomto smyslu byl hradní hřbitov kolem rotundy za hradbami, jehož kostrové hroby radiálně směřovaly k rotundě samé a nepochybně existenci kostela již předpokládaly. Nejstarší pohřby tohoto hřbitova padly za obětí potřebě rozšířit vnitřní opevnění, kladené podle nálezů hrobů i valu až do 2. poloviny 10. století. Jeden z nejzajímavějších nálezů inventáře hřbitova byl zlacený rovnoramenný křížek s maskami v rozích, představující obličej Kristův, které známe již z nálezů velkomoravských Mikulčic, avšak u našeho šperku se stopami pozdější úpravy. Zdivo lodi se markantně odlišuje svým lomovým charakterem od řádkového románského zdiva věže, postavené ve 12. století. Tato dodnes stojící věž kryje podle výsledku výzkumu starší zdivo přistavěné kaple ze století 11. Výzkumem uvnitř presbytáře se přišlo na základové a zčásti též stěnové zdivo původní předrománské apsidy a na původní maltovou podlahu z 10. století z doby Václavovy. Výzkumem byl rovněž zachycen předkněžištní prostor, vymezený zděnými výběžky, které lze považovat právě za prostor vhodný pro zpěváky žalmů, případně pro církevní výuku, o níž se v souvislosti s pobytem kněžíce Václava mluví v písemných pramenech.

Potvrzení věrohodnosti legend o původnosti dosud stojící rotundy na Budči má značný význam pro charakter nejstarší české církevní architektury v Čechách, kterou v 9. a 10. století zjišťujeme výlučně na hrazených centrech. Nejstarší již zmíněný kostel na Levém Hradci a další na Pražském hradě, postavený na paměť Bořivojova vítězství nad pohanskou vzpourou Strojmirovou, nesou ještě zřetelné stopy moravského stavebnictví. Ve srovnání s rotundou na Levém Hradci je rotunda na Budči prostornější (o průměru lodi 7,90x8,60 o síle zdiva 8 cm. Ještě důležitější je poznatek, že kostel s homolovitě zúženými stěnami byl již zaklenut. Máme tedy na Budči důležitý mezičlánek vývoje v rámci tehdejšího církevního stavebnictví směrem k ještě významnější centrále (o pr. 13 m) na Pražském hradě z doby Václavovy. Tou kníže Václav jako stavebník nastoupil cestu, která se ukázala hodnou napodobení ve stol. 10. a 11. dalšími stavbami jak v předrománském, tak v románském období v našich zemích.

Dr. Miloš Šolle

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Pokání má vypadat takto: litovat v srdci, vyznat ústy a skutkem zadostiučinit.“

Pokání je velikou věcí. Je snazší duši před hříchem uchránit, než potom učinit za hříchy náležité pokání. Existují také krokodýlí slzy, ty je ovšem třeba posuzovat ne podle jejich hojnosti, nýbrž podle jejich upřímnosti.

Pokání nemá být menší než hřích. Kolik si hříšník dopřál potěšení, tolik oběti si má za ně uložit. V pokání se musí docela celý člověk přinést Bohu jako oběť, poněvadž celý člověk urazil Boha svým hříchem.

Že jsi zhřešil, to je jisté, vykonal-li jsi však za to přiměřené pokání, to je nejisté, proto bychom neměli nikdy přestat dělat pokání: lítost ať končí teprve naší smrtí.

Proč váháš s obrácením se k Bohu? Působí ti snad rozkoš, že jsi ďáblovým nevolníkem? Pácháš-li hřích na hřích v naději, že ti bude odpuštěno, měj se na pozoru, abys neztroskotal dříve, než dopluješ do přístavu. Pokání, které dělá nemocný, je také nemocné.

Z.B.

Poznáváme naše farníky

V červenci letošního roku se dožil osmdesáti let náš farník ing Eduard Průša, CSc., vytrvalý ochránce naší přírody, přední specialista a průkopník lesnické typologie. Je znám svou

úžasnou pílí, vytrvalostí a skromností. Díky soustavné dlouhodobé činnosti se stal ve své době pravděpodobně nejlepším terénním znalcem objektů lesního hospodářství u nás. Vydal 4 základní knihy a mnoho vědeckých publikací. V nakladatelství Academia vyšel německy výsledek jeho aktivit – monumentální inventarizace třinácti našich nejzachovalejších lesních rezervací jako základ skutečného ekosystémového monitoringu. Tímto dílem získal české lesnické vědě trvalý náskok v evropském měřítku. Zatímco v jiných státech s pralesovitými porosty jsou obdobná šetření ojedinělá nebo se teprve rozbíhají, u nás už probíhá třetí inventarizace. Ministerstvo životního prostředí uspořádalo letos v létě výstavu jeho fotografií různých lesních systémů, které dokumentují nejen jeho vědecké poznatky, ale i jeho lásku k lesu, ve kterém hledá a nalézá obnovu fyzických i duševních sil.

Celoživotní dílo ing Průši se svým obsahem a záběrem vymyká běžným standardům. Celý jeho život, v lese i doma, je opřen o hlubokou víru a pokoru před Boží moudrostí.

Přejeme ing Průšovi, aby se ještě dlouho mohl ve zdraví toulat milovanými lesy a pracovat pro jejich záchranu. Ať mu k tomu Bůh žehná.

redakce farního listu

Vzpomínka na prázdniny

I když je čas školní docházky, vrátil bych se ještě rád k prázdninám, které byly velmi zajímavé a tak je opět na co vzpomínat.

Letos, již po osmé, jsme čas k odpočinku strávili s košířskou mládeží na faře ve Vojkově ve farnosti P. Jana Dlouhého, který vás všechny moc pozdravuje. A protože se nám loni líbilo být mobilní, jak je dnes moderní, rozhodli jsme se to zopakovat a vzali jsme si sebou opět kola. Někteří proto ani nepoužili dopravu a do Vojkova i zpět jeli na kolech, což je na jednu cestu přibližně 70 km. Druzí dorazili z části také pomocí vlastních sil a nakonec se nás sešlo celkem deset.

Abychom ani během prázdnin nezapomínali na to, co je pro nás nejdůležitější – tedy Pán Ježíš, měli jsme hned po ránu s otcem Lohelem mši svatou ve vedlejším kostele sv. Jakuba jako východisko do nového dne a na další cestu.

První den jsme uskutečnili výlet do pěkné přírody. Naším cílem bylo městečko Hrazany s krásnou vyhlídkou na Slapskou přehradu a Ostroměř. Posléze nás ještě zaujalo keltské městečko, nebo spíše cedulka na něj upozorňující, z kterého už nic nezbylo. Tam se k nám přidal i Jenda Dlouhý se svým pomocníkem bohoslovcem Vítkem z Prahy, který tam byl na praxi.

Jindy jsme navštívili město Sedlec-Prčice známé jako cíl pochodů. Protože nebylo daleko a my měli krásné počasí, zbyl čas na dobrý oběd i fotbalové utkání s místními chlapy. Proti našemu manšaftu v čele s otcem Lohelem neměli šanci. K večeru jsme ještě stihli osvěžující koupání v zatopeném lomu nedaleko Vojkova.

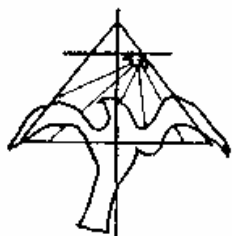
Ke konci týdne jsme vyjeli do Votic, ale tentokrát jsme si krás přírody moc neužívali, jelikož nám celou cestu propršelo. Po této cestě k nám zavítal Jenda D. a přinesl něco na zahřátí, abychom neprochladli. Jeden den jsme si vyhradili pro pěší túru, aby s námi mohla i Veronika Zborníková, které kolo chybělo. Abychom měli i nějaký ten kulturní zážitek, byli jsme se podívat na zámku ve Vrchotových Janovicích. Po večerech jsme měli čas i na táborák, trochu zpěvu a karty, které se často v zápalu hry protáhly až do pozdních hodin.

Celkem jsme společně najeli asi 120 km. A tak nás poslední srpnový týden nejen potěšil, ale i obohatil. Závěrem bych chtěl poděkovat P. Janu Dlouhému za poskytnuté přístřeší a Pavlovi Křížovskému, jenž se nejvíce zasloužil o organizaci celé akce.

Václav Dráb

Vydává:	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné

Listopad

**Všichni svatí za nás prostě
zahynouti nám nedejte...**

Víra v očistec

Není víra v očistec něčím nepatřičným v kředu křesťana? Je samozřejmá pro všechny křesťany? Je mnoho křesťanů protestantského vyznání, kteří v tuto pravdu nevěří. Očistec však patří do nauky pravé Kristovy Církve. Jde o stav a místo, kde duše věřících, kteří sice zemřeli v posvěcující milosti, ale jsou obtíženi dosud ještě neodpuštěnými hříchy všedními a zatím neodpykanými časnými tresty za hříchy, se očišťují, aby vešli do věčné blaženosti.

Je toto tvrzení v souladu s Božími vlastnostmi? Vezměme v úvahu Boží spravedlnost. Kdyby Bůh ty, kteří nebyli úplně zlí, ponechal pekelným věčným trestům, takže by více trpěli než zavinili, pak by nebyl dokonale spravedlivý. Takový by však nebyl ani tehdy, kdyby je hned přijal do společenství čistých a svatých. Podobně projevuje i svou moudrost a nesmírnou lásku, když lidi s mnoha vadami a křehkostmi odtud odcházející hned na věky nezatrácuje, ale podrobuje je na onom světě spasitelné kázni a poskytuje jim dost času, aby napravili to, co zde na zemi promarnili a zanedbali.

Nauka o očistci spočívá na biblickém základě a je sice nepřímá, ale jasně a jednoznačně obsažena v některých textech Písma. Starozákonní 2. kniha Makabejská 12,43-6 uvádí: „Juda, kníže Izraele, uspořádal sbírku dvou tisíc drachem stříbra, kterou poslal do Jeruzaléma, aby byla podána oběť za hřích. To bylo jistě dobré a šlechetné jednání, když tak smýšlel o vzkříšení. Kdyby totiž nevěřil, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by zbytečné a směšné modlit se za mrtvé. Nadto myslel na nádhernou odměnu, která je uchována těm, kdo zesnou ve zbožnosti. Svatá a zbožná je to myšlenka! Proto dal vykonat smírnou oběť za mrtvé, aby byli zbaveni hříchu.“ Je zřejmé, že šlo o vojáky, padlé v boji, kteří zemřeli v Boží milosti. Jestliže se však za ně konají oběti a modlitby, „aby byli zbaveni hříchů“, znamená to, že se jim ještě té „nádherné odměny, která je uchována těm, kdo zesnou ve zbožnosti“ nedostalo, čili je to jasný důkaz pro očistec.

Z Nového zákona se uvádějí většinou tři místa: Mt 12,32 „kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto životě ani v budoucím“ – vyjadřuje možnost odpuštění hříchů v tomto životě i v budoucím. Proto už Řehoř Veliký k tomu poznamenává: „V této větě se dává na srozuměnou, že mnohé hříchy mohou být odpuštěny na tomto světě, mnohé však na onom světě.“ Potom Mt 5,26: „nevyjdeš odtud, - z vězení- dokud nezaplatíš do posledního haléře“ – vyjadřuje zase časově omezený trest na onom světě. (Již Tertulián tomu tak rozuměl). A konečně 1 Kor 3,12-15 lze také vztahovat na očistec. Pavel tam napomíná presbytery a biskupy, aby neporušovali učení Kristovo svými přídávky: „Onen den (Páně) zajisté to vydá najevo: neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší, jaké je dílo jednoho

každého. Zůstane-li něčí dílo, které na něm vystavěl, dostane odměnu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu, sám však bude spasen, ale ne jinak než ohněm." Ačkoli tu nemá apoštol přímo na mysli očistec, přece uznává že jsou hříchy které sice nevyklučují z věčné spásy (hříchy lehké), ale je nutno dříve je odpykat.

Rozhodující důkaz pro očistec přináší také tradice a to svědectvím Basila, Tertulliana, Cypriana a Augustina a nepřerušenu vírou Církve v možnost přimluvy za zemřelé. Pro očistec svědčí i důvody rozumové. Neboť jestliže na jedné straně učí Písmo, že do nebe nevstoupí nic poskvrněného (Zj 21,27), a na druhé straně je zřejmé, že člověk obtížený jen hříchy lehkými nemůže být zavržen, musí existovat střední stav, kde se promíjí lehká vina a odpykává časný trest.

Utrpení duší v očistci spočívá v odkladu oblažujícího patření na Boha a zatím nesplněné touze po tomto patření (poena damni), ale také v pozitivních, Bohem jim stanovených trestech (poena sensus). Duše v očistci jsou si však jisty svou spásou a utvrzeny v dobrém, takže již nemohou hřešit. A poněvadž mají dokonalou lásku k Bohu, snášejí své strasti odevzdaně. Kromě utrpení však prožívají duše v očistci i velké radosti. Ve svém Pojednání o očistci o tom píše svatá Kateřina Janovská: „Myslím, že kromě rajske blaženosti nemůže být radosti, která by se mohla přirovnat k radosti duší v očistci. A každý den ta radost vzrůstá působením Božím na duše a to tou měrou, jakou se umenšují překážky toho působení. Překážkou pak není nic jiného než rez hříchu, oheň očistcový stravuje ten rez a duše se stává stále přístupnější božskému vlivu." (Les oeuvres de Sainte Catherine de Genes, A. Tralin, Paris 1926, p.136-137.) Podle obecného učení Církve skončí očistec dnem posledního soudu a potom bude pouze nebe a peklo.

V životě církve podnítilo rozvoj nauky o očistci hlásání pokání a úvaha o svátosti pokání. Z druhé strany byla v církvi východní i západní vždy v úctě modlitba za zemřelé. To pak potvrzuje, že pro některé duše existuje po smrti dočasný stav trestů očistných a smírných. Proto jim věřící ulehčovali modlitbami a dobrými skutky.

Věřoučnou pravdu o očistci definoval už koncil Florentský a slavně ji potvrdil Trident (Decretum de purgatorio, 3. Dec. 1563). Je tam uvedeno: „Duše věřících, kteří po opravdovém pokání zemřeli v lásce k Bohu, ale neodpykali zcela své hříchy a opomenutí dobrého, jsou po smrti očišťovány očistnými tresty. K ulehčení těchto jejich trestů pomáhají přimluvy věřících žijících, jako mše sv., modlitby, almužny a jiné dobré skutky." A k oběma dekretům (koncilu Florentského i Tridentského) se pak hlásí i II. vatikánský sněm, když přejímá jejich učení (LG 49 a 50).

Na konci církevního roku během měsíce listopadu se naše myšlenky znovu více orientují ke skutečnosti očistce. Může nás to podnítit k větší horlivosti ve službě Bohu a lidem tak, abychom se po své smrti pokud možno hned anebo alespoň co nejdříve přesvědčili o realitě nebeské blaženosti.

P. Lohelius

Použitá literatura:

Denzinger-Schoenmetzer, Enchiridion symbolorum definitiorum et declarationum de rebus fidei et morum, Herder, 1973

Dominik Pecka: Světlo a život, Trinitas 1998

Jan Valerián Jirsík, Populární dogmatika, Praha 1966

Listy víry, Litoměřice 1982

Liturgický kalendář

Listopad 2001

1. Slavnost VŠECH SVATÝCH

2. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

4. 31. neděle v mezidobí

9. Svátek Posvěcení lateránské baziliky

10. Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve

11. 32. neděle v mezidobí

12. Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka

13. Památka sv. Anežky České, panny

17. Památka sv Alžběty Uherské

18. 33. neděle v mezidobí

21. Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

22. Památka sv. Cecílie, panny a mučednice

24. Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků

25. Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

30. Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

- **1. listopadu odpoledne** a **2. listopadu po celý den plno** možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.
- **Od 1. do 8. listopadu** je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek **denně plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.
- **3. a 17. listopadu** budou pokračovat **katecheze dospělých** a společenství mladých farníků po mši sv. ve farním sále.

Poznáváme naše farníky

Dvě naše farnice se dožily v nedávné době v plné svěžesti požehnaných devadesáti let:

- paní **Marie Hrnčířová**, pilná návštěvnice kostela sv. Jana Nepomuckého, oslavila devadesáté narozeniny v srpnu 2001.

- paní **Jitka Dajbychová**, která svým krásným, zvučným hlasem často pěje k Boží chvále v kostele Nejsvětější Trojice, oslavila stejné jubileum v říjnu 2001.

Oběma našim farnicím přejeme hojnost Božího požehnání a věříme, že se s nimi v obou našich kostelích ještě dlouho budeme setkávat.

Pozn. redakce: Prosíme o příspěvky do této rubriky, ve které bychom se měli opravdu poznávat a vytvářet tak živé farní společenství.

Návraty

Takový poutní zájezd je krásná příležitost k uctění Boha i našich svatých patronů. Jen si rozdělit úkoly, např.: kdo vymyslí a zajistí program, kdo zařídí dopravu. Někdo také něco dobrého upeče pro poutníky. Tak to bylo i tentokrát a hlavní břímě spadlo na Vašíka Plíška. On má na to sice školy, ale kouzlo osobnosti se nedá oddiskutovat. Je třeba znát místo a okolí, historii i současnost, drobnosti, které nikde nevyčtete. Nesmí však ošidit o vzácné informace ani doprovodné Vojtovo vozidlo a tak si to pro ně všechno nahrál na pásek, aby si to poslechli po cestě z magnetofonu.

Dnes tedy navrátíme se ještě ve vzpomínce na krásný poutní výlet ke **sv. Janu Nepomuckému**, patronu nejen našeho kostelíčka, ale také **poutního kostela na Zelené Hoře ve Žďáru nad Sázavou**.

Uskutečnil se 22. září 2001 a počasí nám přálo. Pout' zahájil modlitbou a zpěvem otec Lohelius. Po cestě jsme si ještě zazpívali mnohé i neznámé písně ke sv. Janu.

Na Zelené Hoře už nás čekal opravdu skvost vrcholného baroka tzv. barokní gotiky, který byl v roce 1994 zařazen do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Stavitel J. Santini vše komponoval do symbolické pěticípé hvězdy a to ještě bylo 7 let před Janovým svatořečením, které se uskutečnilo až v r. 1729.

Když jsme se poklonili sv. Janu, seběhli jsme z kopečka rovnou **do areálu kláštera Cisterciáků**, jemuž vévodí **druhý největší chrám na Moravě zasvěcený sv. Prokopu**. Potom jsme pospíchali na mši svatou do **kaple sv. Zdislavy ve Studnicích**, vzdálených 3 km od města Hlinska. Kaple je 3 roky mladá stavba, moderní horská a krásná ve své jednoduché účelnosti. Obyvatelé Studnice nás tam již očekávali, aby s námi společně slavili polední mši svatou, po které k nám promluvila i paní starostka obce. Čas nečekal a tak

jsme se museli rozloučit. Už jsme se totiž těšili na oběd. Jaké bylo naše překvapení, když nás Vašík Plíšek (on to měl všechno perfektně zorganizované) pozval do „Betléma“. Tak se nazývá historická část města Hlinska z roubených domečků, kde se nalézala i hospůdka sv. Huberta, s tím

výtečným „vepřo-knedlo-zelo“! Po obědě někteří stihli popatřit na rodný dům Plíškových a už jsme byli unášeni do skanzenu na Veselém kopci. Prohlédli jsme si mnoho zachovalých místních i převezených lidových staveb – zemědělských usedlostí s ukázkami způsobu života v minulých dobách. Někdo si oživil vzpomínky na své dětství. Opravdu bohatý program nám Vašík připravil. Ještě poslední kousek do mozaiky byl židovský hřbitov založený r. 1740 u obce Dřevíkov. Zajímavý.

Pak jsme se ještě po křesťansku pomodlili a poděkovali za šťastný návrat a pomalu jsme se prozpívali až do Prahy. Byli jsme šťastni. Sblížili jsme se více s Pánem Bohem i s ostatními poutníky a mohli si říci, jak je dobře, když máme okolo sebe takové společenství. Díky všem za ten krásný den.

Těšíme se už na jarní pouť, kam to asi bude? Je tolik krásných míst, kam člověk sám jen zřídka zavítá. Buď Bohu chvála.

Václava Drábová

ŘIDIČI BY JEŽÍŠ ŘEKL:

Šel jsem po pravé straně silnice – a vy jste zpomalili a nenadávali jste na nerozumné chodce.

Odbočil jsem náhle vlevo – a vy jste to zaregistrovali a nepřejeli jste mne.

Vběhl jsem náhle do ulice, protože mi uletěl míč – a vy jste zabrzdili tak, že váš vůz nedostal smyk.

Jel jsem pomalu a špatně – a vy jste mne předjeli opatrně a ohleduplně.

Chtěl jsem vás v opravdovém spěchu předjet, třebaže to bylo trochu riskantní – a vy jste nezvýšili rychlost, ale na pár vteřin ubrali plyn.

Zatarasil jsem ulici, protože mi nenaskočil motor – a vy jste nespustili koncert na klakson.

Ležel jsem na kraji silnice u svého zdemolovaného auta – a vy jste zastavili, ovázali mi rány a zavolali lékaře a policii.

Modlitba řidiče

Svůj vůz musím řídit já sám,

Ty však řid' mé srdce, abych se bezohledně nesnažil dostat vpřed. Dej mi klidnou mysl a pevnou ruku. Zbav mě chvatu, který mě nutí předjíždět. Připomínej mi, že ohrožení života je příliš velká cena.

Modlitba chodce

Dej, ať neoplácím řidičům, že dosud nemám auto, ať stále myslím na to, že i v automobilu sedí člověk. Že mne nechce přejet, ale musím dbát na mnoho věcí, o kterých nic nevím. Vytrhni mě ze snění, když chci nepozorně přejít ulici, nebo zapomínám, že i jako chodec mohu ohrozit druhé.

Citace: Mana pro tento den, červenec-září 2001

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Považujte se za lidi špatné, neschopné a lenivé, najde – li se na dvoře světského panovníka jediný člověk, který horlivěji slouží svému pánovi, aby si získal jeho přízeň, než vy, kteří usilujete o přízeň nebeského Krále.“

Ve světě se považuje za vrcholné štěstí, dosáhne-li někdo vysokého královského či státního úřadu. Co to stojí jen námahy, a peněz. Hle, chceš-li, můžeš dosáhnout stejné hodnosti i u Boha.

O kolik převyšuje majestát nebeského krále slávu pozemského krále, o tolik větší poslušnost musíš prokazovat onomu před tímto. Srovnávej: pozemský král je člověkem jako ty, podroben stejným slabostem jako ty, zpráchniví jako ty. Bůh je věčný a nekonečný majestát. Uvaž, čím jsi tomu i onomu povinen.

Bůh se stal proto člověkem, abychom ho dokázali následovat a dovedli mu sloužit. Sloužili-li tedy takovému Pánovi tak málo a tak lenivě, chybí nám buďto víra, nebo si zasluhujeme prostě trest, avšak ne obyčejný, nýbrž pekelný.

Bůh nechce, abychom mu sloužili zadarmo: za tak málo práce nám dává věčnou odměnu. Styďme se, že tak dychtivě toužíme po časném zisku, zatímco věčný tak lehkomylně zanedbáváme.

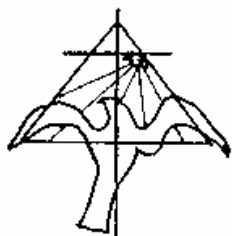
Z.B.

<u>Vydává:</u>	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné

12
prosinec
2001

Košířský farní list

Prosinec

Vánoce 2001

VÁNOCE A SMYSL PRO HUMOR

Možná, že jste si někdy připadali příliš důležití nebo jste něco brali příliš vážně. Někdo ve Vašem okolí na Vás v této situaci zamrkal a tak jste si uvědomili, že je třeba se vrátit humornému nadhledu vůči sobě samému i vůči všemu ostatnímu.

Falton J. Sheen píše v jedné ze svých vánočních úvah, že o nějaké osobě říkáme: „Ten má smysl pro humor“, pokud dokáže proniknout svým pohledem věci. O těch, kterým chybí smysl pro humor se říká, že jsou neprůhlední, tupí. Humor je druhem průhlednosti, zatímco vážnost je druhem neprůhlednosti.

Jeden velmi ušlechtilý člověk často připomíná, že Pán Bůh má smysl pro humor. A skutečně to platí.

★ Falton J. Sheen k tomu říká: „On přece stvořil svět se „smyslem pro humor“, s tímto smyslem, kterým jej můžeme vidět za jeho stvořením: vidět jeho moc v horách, jeho krásu v západu slunce, jeho moudrost ve sněhové vločce, jeho lásku v lidském srdci. Básníci zachycují, např. Thompson, a mohou se dívat na slunce a vidět v něm hostii, která se zvedá k požehnání nad celým světem a navečer se planoucí monstrance sklání k západu. Svatí musí mít smysl pro humor, takže jsou schopni vidět vzkříšení za zkouškami a bolestmi života. ★

★ Člověk ztrácí smysl pro humor hříchem. Začíná brát peníze vážně, obchod vážně, tělo vážně, jídlo vážně. Nemají žádný jiný účel než jej uspokojit. Právě vánoční den byl návratem k humoru a ti, kteří jej ukázali nejvíce, byli pastýři a mudrci. Přišli k malému Dítěti a „viděli v něm“ Boha samého. Jeho tělo bylo svátostí jeho božství. Když Dítě vyrostlo, mluvalo v podobenstvích se smyslem pro Boží humor. Sůl a velbloudi, ovce a kozy, záplaty na starých šatech, víno ve starých měších, podnikatelé, obchodníci, nebyli bráni vážně. To vše bylo připomínkou něčeho jiného. Vánoce pak jsou dobrodružstvím a radostí pouze pro ty, kteří mají smysl pro humor, jejichž pohled není zastřený, když se dívají na dítě, ale mohou skrze Něho vidět problémy života zodpovězené pohledem Boha, který se zjevil v člověku. Ti, kdo krácejí tímto životem se smyslem pro humor, jímž je víra budou jednoho dne odměněni jednou věcí, kterou činí nebe nebem – Jeho úsměvem.

Snad nám tyto úvahy poslouží, abychom znovu pronikali k podstatě vánočního talemství. Snad nás také přivedou

k opatrnému přístupu k vnějšímu rámci vánočních svátků, který bývá bohužel často brán až příliš vážně na úkor jejich obsahu. Snad se nenecháme uvěznit v neprůhlednosti vůči tomu, oč nejvíce jde. Snad nikdy neztratíme smysl pro humor. Snad se u nás projeví i letos o Vánocích.

Co si můžeme víc přát?

Prosíme Tě, Pane, dej nám hodně víry !

Překlad citované statě z anglického originálu: „Sense of Humor“ z knihy F. J. Sheena: Refoice!, Image Book, New York 1984, s. 18.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Prosinec 2001

1. Nešpory 1. a večerní mše z následující neděle
- 2. 1. NEDĚLE ADVENTNÍ**
3. Památka sv. Františka Xaverského – kněze
6. Sv. Mikuláše, biskupa
7. Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 9. 2. NEDĚLE ADVENTNÍ**
13. Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
- 16. 3. NEDĚLE ADVENTNÍ**
- 23. 4. NEDĚLE ADVENTNÍ**
- 25. Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ**
26. Slavnost narození sv. Štěpána, prvomučedníka
27. Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. Svátek sv. Mladátek, mučedníků
30. Svátek sv. rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku
- 1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie**

Celou adventní dobu máme prožívat s vnitřní usebraností a touhou po Kristu.
Oltář se zdobí květinami jen střídmě.

BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘSKÝCH KOSTELÍCH VÁNOCE 2001-2002

24.12. pondělí

16.00	Vigilie Slavnosti Narození Páně – sv. Jan Nepom. (zvláště pro rodiče s dětmi)
24.00	Půlnoční mše sv. – sv. Jan Nepom.
24.00	Půlnoční mše sv. – Nejsv. Trojice

25.12. úterý Slavnost Narození Páně

9.00	sv. Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

26.12. středa Svátek sv. Štěpána

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

30.12. neděle Svátek Svaté Rodiny

Obnova manželských slibů

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv.Trojice

31.12. pondělí

Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku

16.00	sv.Jan Nepom.
17.30	Nejsv. Trojice

1.1. úterý Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

6.1. neděle Slavnost Zjevení Páně

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

Oznámení

- **1. prosince (sobota) se bude konat farní rekolekce** na začátku adventní doby. První promluva začne v 15,30 hod. ve farním sále u sv. Jana. Potom bude příležitost ke svátosti smíření a k soukromé adoraci v zimní kapli sv. Václava až do 17,30 hod., kdy bude slavena mše sv., ve které bude následovat druhá promluva. Při této příležitosti bude také požehnán adventní věnec a po mši sv. se pomodlíme 1. nešpory z následující neděle.
- **Mikulášská besídka bude ve čtvrtek 6.12.** po večerní mši sv. ve farním sále kostela sv.Jana Nep. Srdečně zveme nejen děti s rodiči a mládež, ale i všechny ostatní farníky.
- **V sobotu 15.12.** po večerní mši sv. bude další pokračování **katecheze dospělých a setkání společenství mládeže.**
- **Kající bohoslužba se bude konat v úterý 18.12. v 17,30 v zimní kapli kostela sv. Jana Nepomuckého.** Na ni bude navazovat svátost smíření s účastí více zpovědníků.
- **Předvánoční společenství mládeže** s posezením u betléma se uskuteční **v sobotu 22.12. po mši sv. ve farním sále.**

DUCHOVNÍ ROZMĚR RODINY

V každé době je možné sledovat lidskou rodinu z nejrůznějších pohledů. Nabízí se například pohled právní, společenský nebo hospodářský. V pojetí mnoha lidí je rodina jen určitým vnějším rámcem k tomu, aby měl někdo hezkou manželku, hezkého manžela, hezký byt, hezké auto, hezkou dovolenou atd.

Hlouběji uvažující člověk však brzy pochopí, že s takovými pohledy se nemůže spokojit. Tuší v rodině přítomnost vyššího duchovního rozměru. Právě o tento rozměr by nám mělo jít v následující úvaze.

Rodina jako společenství osob je ve spojení s nejvyšší skutečností, která je také osobní, tedy živá, myslící a milující. Stojí tedy buď vědomě nebo nevědomě před Bohem. Má s ním co činit a proto v ní nacházíme duchovní rozměr - onu nejvznešenější, ale také nejzákladnější stránku.

Abychom si mohli ozřejmit vztah mezi Bohem a lidskou rodinou, a tím i její duchovní rozměr, připomeňme si nejprve, kdo On vlastně je. Filozofové jej charakterisují jako *Ens a se subsistens* – bytí samo od sebe jsoucí. I když je bytím, které nemá původ někde mimo sebe, jelikož je sám od sebe, přece není jen sám pro sebe. Je bytostí nejdokonalejší. Dokonalost je vlastně dobro. Bůh, který je bytostí nejdokonalejší, je nejvyšším dobrem. Dobro by však nebylo dobrem, kdyby bylo uzavřeno do sebe a pro sebe, už to by bylo zlo právě proto, že by bylo jen pro sebe.

Aby vrcholné Dobro – Bůh nebyl uzavřen do a v sobě, žije ve sdílení tří osob, v Nejsvětější Trojici. Tak můžeme také lépe pochopit i nejvýstižnější sdělení o Bohu u apoštola Jana, který říká, že Bůh je láska.

Je především láskou, která proudí v Trojici Božských osob. Ani tam však nezůstává uzavřena, ale vylévá se do celého stvoření. Všechno to, co je, co má své bytí, co vychází z Boží ruky, je dílem Božské lásky. V daru bytí, života, je stopa Jeho lásky.

To platí ve výrazné míře o inteligentních a láskyschopných bytostech, kterými jsou lidské osoby. V nich nacházíme nejen stopu, ale i obraz Boží. Ve společenství těchto osob můžeme pak vidět odlesk společenství osob Nejsvětější Trojice Boží.

„Láska je principem Nejsvětější Trojice“, řekl benediktinský mnich Heřman z Alt. „Láska je však také principem – základem jejího odlesku – rodiny“.

Ve vztahu Boha a lidské rodiny však nejde jen o jakési napodobení, vytvoření obrazu podle vzoru. Je tu vzájemné propojování, pronikání Božské a lidské lásky. Nejde o smíšení, ale o sjednocení – *communio*. Člověk zůstává člověkem, rodina rodinou. Neztrácejí svou totožnost. Stejně jako Bůh zůstává Bohem, ani on neztrácí svou totožnost. V *communio* dochází ke sdílení. Připisujeme-li třem Božským osobám trojí činnost – Otci stvoření, Synu vykoupění, Duchu sv. posvěcení - s vědomím, že nejde o nějaké umělé rozdělení osob Nejsvětější Trojice, protože všechny jsou nerozlučně při všem, pak vidíme, jak Stvořitel stojí o člověka a působí nejen v daru bytí jednotlivých osob, ale také lidem daruje zvláštní rodinné společenství. Rodina jako taková je tedy darem od Boha. Ano, rodina je záměrem Stvořitele. Důkaz skutečnosti, že Bůh rodině „fandí“ – „dává jí naprosto zelenou“, nacházíme ve skutečnosti vtělení druhé Božské osoby, která se stává členem – osobou konkrétní lidské rodiny nazaretské s Pannou Marií a Josefem. Tady je projev nejdůvěrnějšího spojení –

*Svatá rodina – jesličky v kostele sv. Jana
(foto V. Plíšek)*

communia Boha s lidskou rodinou. Z rodinného prostředí Kristus později vychází, aby uskutečnil dílo svého vykoupení. Svým křížem se stává Vykupitelem lidské rodiny. Má ji očistit, proměnit a přetvořit krví, která prýští z jeho boku. Má ji také vyživovat a napájet z eucharistického pramene. V křesťanské rodině, která komunikuje s Kristem v Eucharistii, pulzuje Jeho láska, která byla přijata už předtím ve křtu i v jiných svátostech.

Neoscholastický teolog M.J. Scheeben ve své knize „Tajemství křesťanství“ (Herder, Freiburg 1941) uvádí zvláštní dosah svátosti manželství ve vztahu rodičů k dětem: „Povinnosti, které svátost ukládá, jsou vzájemná láska a láska k dětem. Manželé se mají milovat jako údy Kristovy a jako představitelé jeho mystického zasnoubení s Církví. Milovat se nejen láskou přirozenou, ale i nadpřirozenou. Stejně tak mají milovat své děti jako plod tohoto mystického zasnoubení a ctít je, formovat a vychovávat je jako Boží děti. Mají u nich zastupovat místo Kristovo a Církve, jako jejich učitelé, vychovatelé a vzory. Je to vznešené nadpřirozené povolání, které vyžaduje milosti, a to tím větší, čím více sami povolání krácejí ještě v slabosti těla a čím více jejich děti jsou zatíženy toutéž slabostí, takže se jen s velkou námahou mohou vychovávat k plnosti věku Kristova“.

Jak se uplatňuje a rozvíjí duchovní rozměr rodiny vidíme i v působení Ducha svatého, Posvětitel rodinného společenství. K tomu uvádí apoštolská exhortace Jana Pavla II. Familiaris Consortio tato slova:

„Duch svatý, působící ve svátostech, je živým kořenem a nevyčerpatelným zdrojem onoho nadpřirozeného společenství, které spojuje a váže věřící s Kristem a mezi sebou v jednotě Boží církve. Zvláštním druhem a uskutečněním tohoto církevního společenství je křesťanská rodina, která se může a má nazývat „domácí Církví“. Všichni členové rodiny mají, každý podle svých darů, milost a odpovědnost, která je má vést ke každodennímu vytváření osobního společenství a tak udělat z rodiny „školu pravého a hlubokého lidství“. To se děje péčí a láskou k dětem, nemocným, starým, vzájemnou každodenní službou, sdílením dober, radostí a starostí“.

Vidíme, jak se Duch svatý zrcadlí ve zcela praktických projevech lásky v rodinném prostředí. Jako nejdokonalejší Umělec - Mistr vytváří z pouhých rodičů – ploditelů otce a matky, osobnosti, schopné vychovávat další osobnosti v dětech. Aby se totiž někdo stal pouhým rodičem - ploditelem, k tomu stačí přirozený tělesný vývoj a krátká chvíle plodivého aktu. Ale aby se někdo stal otcem a matkou, to vyžaduje soustavnou spolupráci s Duchem svatým, řadu let vytrvalého úsilí, růstu v úctě, lásce, snášenlivosti, odpuštění a věrnosti.

Svatá Trojice, jeden Bože, pronikni naše rodiny svou láskou a vtiskni jim pravý duchovní rozměr. Amen.

P.Lohelius

Přímluvy k roku rodiny:

Prožíváme rok obnovy rodinného života. Prosme společně, aby Bůh posvětil naše úmysly a na přímluvu blahoslavené Zdislavy uskutečnil své záměry s naším národem i s každým z nás.

Bože, bohatý ke všem, kteří Tě vzývají!

- Dej, aby se naše rodiny staly živými buňkami církve a školou křesťanského života
- Ať křesťanské rodiny dovedou vytvářet správný životní styl a vnášet ho do života společnosti
- Ať se všichni v rodině starají, aby byl v neztenčené míře předáván poklad víry a národní svěbytnosti
- Ať je plně oceňována práce matek při výchově a opatrování dětí
- Ať nachází v rodinách pomoc a oporu lidé bez manželství a bez domova
- Ať je starým lidem dopřáno žít a umírat v kruhu své rodiny

Bože, dej ať do všech rodin našeho národa vstoupí v nové síle světlo Tvé pravdy a síla Tvé milosti. Skrze Krista našeho Pána. Amen

Poznáváme naše farníky

Tentokrát bude mít naše rubrika trochu jiný vhléd, opačný pól – nebudeme totiž uvádět naše farníky, ale našeho bývalého duchovního správce, **P. Františka Venera, člena Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, kanovníka Vyšehradské kapituly**, který získal v nedávné době papežské vyznamenání.

P. František Verner byl, jak praví farní kronika „s platností od 1. září 1953 jmenován a ustanoven jako duchovní správce u Nejsvětější Trojice (farní kostel) a sv. Jana (filiální kostel) a kapličky na Klamovce a také státní oblastní nemocnice v Motole.“ V našich košířských kostelech neúnavně působil až do svého odchodu do důchodu v osmdesáti letech. A teprve tehdy se mohl plně věnovat svému druhému „koníčku“ – knihovnictví a archiváliím (prvním byla dostavba a opravy obou košířských kostelů). P.Verner se 60 let staral o rozsáhlou Křižovnickou knihovnu a na přání kardinála Františka Tomáška vybudoval Pokoncilní knihovnu. Po 25 letech práce dokončil v letošním roce, již jako kanovník a knihovník Vyšehradské kapituly, „Bibliografii české katolické literatury 20. století“.

Za své celoživotní dílo v oboru knihovnictví obdržel vyznamenání „*Pro Ecclesia et Pontifice*“ (Za zásluhy o církve a papeže). Ocenění mu předal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk při slavnostním zasedání Vyšehradské kapituly.

Upřímně P.Vernerovi blahopřejeme, děkujeme mu za vše co vykonal pro košířské kostely a jejich farníky a věříme, že s Boží pomocí dokončí i bibliografii české katolické literatury v letech 1800-1828, na které v současnosti pracuje.

Vděční košířští farníci

Rozloučení

Po nedělní děkovné mši svaté 14. října 2001 v kostele Nejsvětější Trojice jsme se rozloučili s manžely Kloudovými před jejich stěhováním z Prahy do obce Bražná u Krásné Hory. Jménem nás všech jim poděkoval P. Lohelius, nikdo z nás ostatních pro dojetí neměl sílu říci pár slov. Bylo nám smutno a budeme je, zejména my starší, silně postrádat.

Není snadné popsat a vyčíslit všechny aktivity pana Klouda, právě tak jako organizační schopnosti Mařenky Kloudové, co se týká údržby jak liturgických, tak kostelních prací. Bylo obdivuhodné, na co vše ona vždy v předstihu myslela. Motivovala je oba láska k Bohu a k Panně Marii, láska ke kostelu i hřbitovu, jejichž radikální změny a záchranné akce po zátopě v r. 1952 i při rekonstrukci Plzeňské ulice v minulých letech jsme všichni prožívali.

Upřímně jim děkujeme a v kraji, který je rodištěm Tonička, přejeme hojnost Božích milostí a splnění toho, co od přestěhování očekávají

Bylo potěšující, že i farníci od sv. Jana Nepomuckého přišli a všichni jsme se na dvorečku rozloučili. Však také paní Kloudová připravila bohaté pohoštění. Slunečné počasí celou akci příjemně prostoupilo a podpořilo přátelskou náladu.

V. Lejsalová

Vydává:	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné